

MATIČÁK

prosinec 2020

OBSAH:

Úvodník

Výsledky dějepisné soutěže Jan Amos Komenský (2. stupeň)

Projekty žáků pátých tříd – osobnosti našich dějin

Pro staroušky...šijeme Dobroušky (žáci 7. A 8. ročníků)

13. ročník Matematické olympiády

Velká čtecí láska (II. D)

Den bláznivých podzimních účesů (III. A)

Tvoříme z přírodnin (IV. A, IV. D)

Pomyslný výlet do Prahy (III. B)

Říše kouzel (Simona Hrabovská, VII. C)

Portréty (Julie Vyvlečková, IX. A)

Dračí doupě (Stela Martináková, VII. A)

Ilustrace (Adam Madry, IX. A)

„Onlajn výuka“ (Anna Petráková, VII. C)

Myšička (Grycová)

Při on-line výuce jsme nezaháleli (práce žáků IV. D)

Distanční výuka (Adam Mikoláš Háma, VIII. C)

Pár úžasných stran (Karolína Stohlová, VII. B)

Technika nás při učení baví (IV. D distančně)

Deník Flei Falcon (Anna Kuklová, Nela Suchánková, VII. B)

Pomoc nalezencům v kruté zimě (Eva Horáková, VII. B)

Materiální sbírka pro psy a kočky – ZMĚNA TERMÍNU

Učíme se hraním

Redakční rada + uzávěrky Maticáků v roce 2021

Milí žáci,

do rukou (přesněji na obrazovky) se vám dostává poslední číslo vašeho časopisu v tomto roce 2020. U každého z nás vždy konec roku, ať už kalendářního nebo školního, vybízí k bilancování. Nejinak je tomu i u mne na tomto místě. Rok 2020 byl opravdu specifický a náročný. Máme za sebou dvě dlouhodobá přerušení prezenční výuky, z nichž to poslední ještě doznívá v podobě rotační výuky druhého stupně. Zároveň si nejsme úplně jisti vývojem na začátku nového roku, na přelomu prvního a druhého pololetí současného školního roku. Naplánované akce školního parlamentu, ozdravné pobyty, lyžařské výcviky, výjezdy do zahraničí, kroužky a koneckonců i klasické soutěže – to vše muselo ustoupit ochraně zdraví nás všech. Věřím, že v příštím roce 2021 se pomalu školní i soukromý život dostane do běžných kolejí, na které jsme byli zvyklí, a po kterých nyní o to více toužíme. Myslím, že si zejména toto o vánočních svátcích a silvestrovském večeru budeme do nového roku přát všichni, vy, vaši rodiče a my, vaši učitelé. Co vím ale naprosto jistě, že v tom normálním životě, který nás jistě dříve nebo později čeká, budeme obohaceni a posíleni o zkušenost tohoto roku, o kterou se budeme dělit s mladšími generacemi stejně, jako se naši předkové dělili s námi o zkušenosti z jimi prožívaných krizových období. Závěrem mi dovoluť vám a vašim rodinám popřát krásné vánoční svátky a pevné zdraví v novém roce. Zároveň vám, žáci, děkuji za zodpovědný přístup ke studiu během distanční výuky, o kterém přináší svědectví i toto číslo školního časopisu Maticák.

Mgr. Vladimír Matuš

ředitel

Naší letošní soutěže pořádané k příležitosti významných výročí biskupa, pedagoga, spisovatele a reformátora Jana Amose Komenského jste se zúčastnili v hojném počtu.

Doufáme, že se vám jednotlivá kola, ve kterých jste se dozvěděli, kdo to J. A. Komenský byl, kde všude působil, co napsal, a co všechno ve škole změnil, líbila.

Zde jsou 3 výherci:

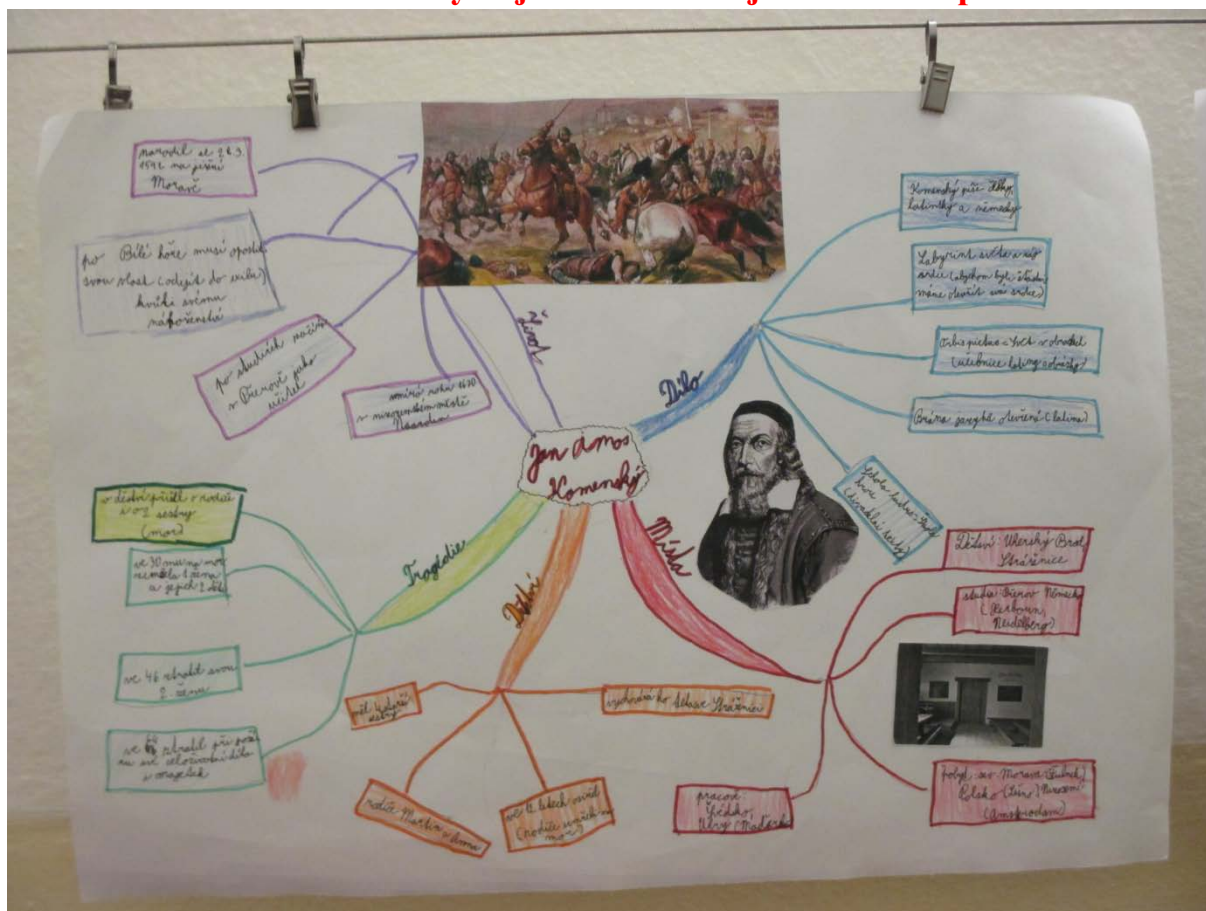
- 1. místo: Jan Rušaj (9. A)**
- 2. místo: Agnes Kaniová (6. A)**
- 3. místo: Barbora Koniuchová (7. C)**

Všem moc gratulujeme!!!

23584

S našimi velikány dějin se seznamují i žáci 1. stupně:

UČITEL NÁRODA

Jan Amos Komenský
1592 - 1670
Český učenec, filozof, pedagog a spisovatel

Životopis

28.3. 1592 Senec, nebo Uherský Brod
† 13. 11. 1670 Amsterdam

Vznikl v rodině evangelického kněze, vyučoval filozofii, pedagogii.

V letech 1612 - 18 vyučoval na katolické škole v Praze, kde se seznámil s Janem Březou a Janem Blahou. V roce 1618 se stal členem Pražské akademie. V roce 1620 se stal členem Pražské akademie. V roce 1620 se stal členem Pražské akademie.

CO NAPSAL?

- Velká Didaktika
- Časopisná škola (Labyrint světa a ráj srdce)
- Dvěti jazyky otevřené

JAK CHTĚL ZMĚNIT ŠKOLY

Jan Amos Komenský chtěl změnit školy, aby byly dostupné všem lidem, a chtěl, aby děti byly šťastné a zdravé.

Podle 1346, přišel si křtít Karel do Vídně, kde byl jeho křtění velmi slavné.

STAVBY:

- NOVÉ MĚSTO PRAŽSKÉ (1348)
- KATEDRÁLA SV. VÍTA (29.11.1344 – Posvěcení 1929)

- KARLOVA UNIVERZITA (1348, 1. UNIVERZITA VEVRŮPE)
- KARLŠTEJN

- KARLOV MOST (STAVĚLI VÍČ MEZÍ 20 LET)

- HLAVOVÁ ZED'

ZAJÍMAVOSTI

4 osobami jménem Lucemburkům měl konfliktů vzhled. Maska (Elška Timgelova) od ní se mohl vidět. Vzhled dítěte byl asi jako vzhledu na straně u krále Karla. Vzhledu. Jednotlivé jméno je Václav.

KAREL IV. (x 14.5. 1346 – 29.11.1378)

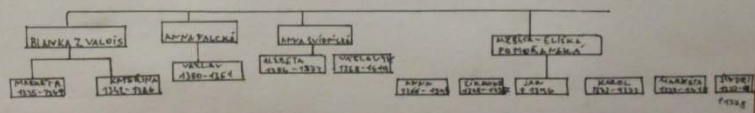
KARIÉRA

- 1346 ŘÍMSKÝ KRÁL
- 1346 ČESKÝ KRÁL
- 1355 ŘÍMSKÝ CÍSAŘ

MANŽELKY

DĚTI

V roce 1378 si křtí Karel vinnou na svatbě slavnosti byl poslána k jeho křtění manželky a děti.

KAREL IV. - OTEC VLASTI

NAROZEN: 14.5.1346 v PRAZE JAKO SYN JANA LUCENBURSKÉHO A EMMERIKY ZEMŘEL: 29.11.1378 (ZLOMENINA KŘEVI + ZÁPAL PULCI) POCHOVÁN V OLŠANOVCE

TITULY: byl český král, lombardský král, římský král a císař, arcelatský král, markrabě moravský a hrabě lucemburský

Byl pokřtěn jménem Václav. Na rozhodnutí otce byl v sedmi letech poslán do Paříže, aby se tam vzdělával. Roku 1323 byl bítmován od svého strýce francouzského krále Karla IV. Slučného a po něm přijal jméno Karel.

MANŽELKY A DĚTI

STAVBY

Karlštejn
Starší hrada postavený v let 1348-1350 od Puky

Karlův most
Stavba na přelomu století v Praze. V roce 1348 byla postavena Karlův most

Karlova univerzita
V roce 1348 byla postavena Karlův univerzita

Olšanský hřbitov
V roce 1348 byla postavena Olšanský hřbitov

Chrást sv. Víta

- diplomat
- věděl, hovořil 5 jazyky
- miloval knihy
- rád se oblépal vrdelanymi listy
- byl silně věřící
- miloval šlachtičtí zidlo (ngby, ardina)
- byl dobrodružně povahy
- účastnil se luvnaji, měl mnoho zranění
- měl 173 cm
- napsal svůj životopis Věta Caroli

1347 - Lucemburci - Libuše

1356 - vyhlášen za krále

1378 - Karel IV. - Otec vlasti

1378 - Karel IV. - Otec vlasti

1378 - Karel IV. - Otec vlasti

Pro staroušky...šijeme Dobroušky

...figurky s příběhem pro osamocené seniory

Projekt vznikl ve spolupráci nadace Krása pomoci a organizace Flami, z. s.

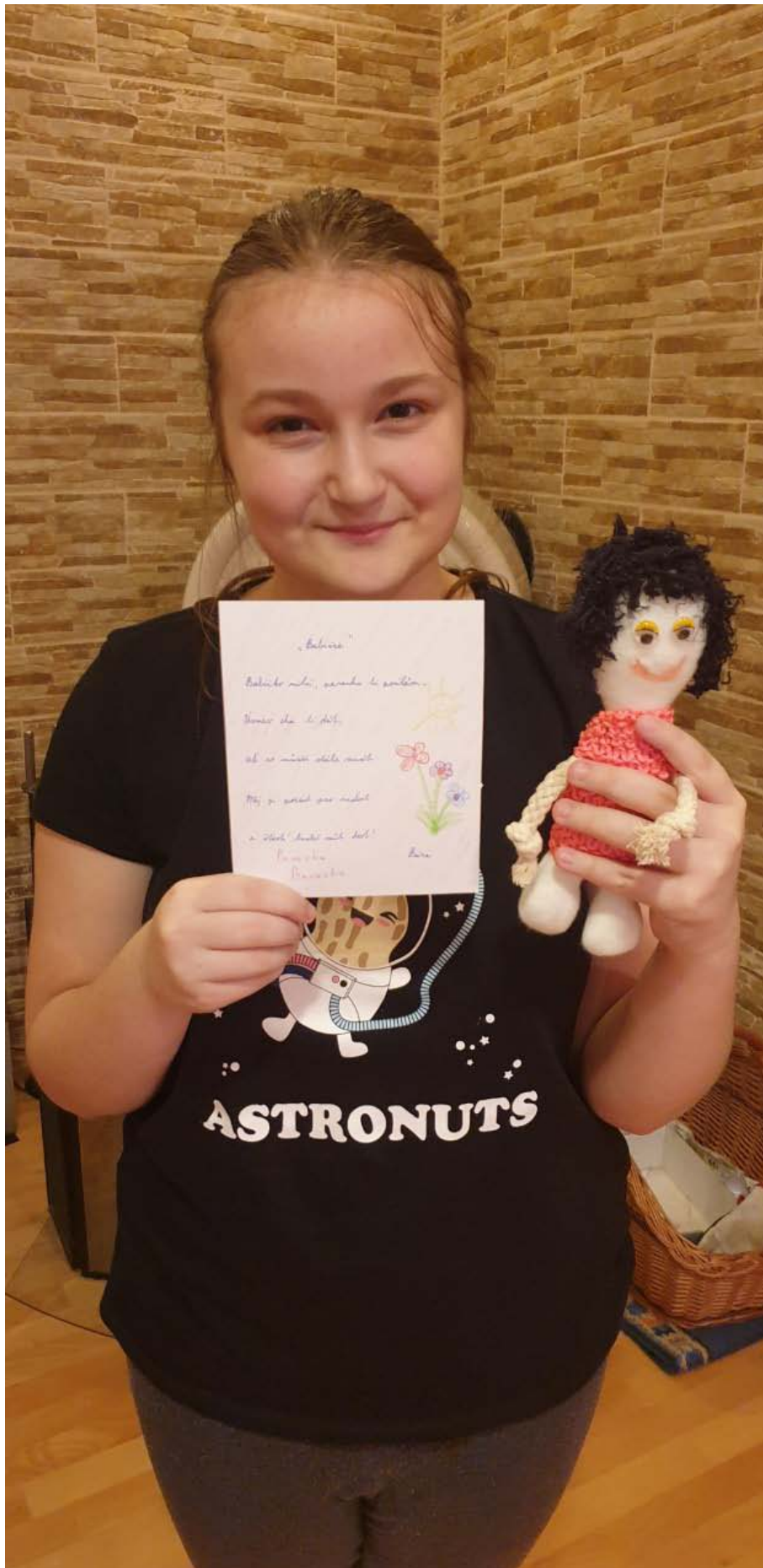
Šíříme radost a milou energii do osamělých obydlí seniorů a do domovů pro seniory.

Rádi bychom prostřednictvím figurek seniorům vzkázali, že ačkoliv nemůžeme být v době pandemie naplno s nimi, jsme tu pro ně stále, myslíme na ně a že rozhodně nejsou sami.

Na projektu se podílí celá řada dobrovolníků, kteří šijí ve svém volném čase figurky a celá řada skvělých dětí a učitelů, kteří vdechují figurkám život. I naše škola byla součástí tohoto projektu. Do tvoření se zapojili nadšení jednotlivci 7. a 8. tříd (Tereza Novosadová, Barbora Koniuchová, Kateřina Jeřábková, Jolana Pražáková, Sára Zátorská). Každá figurka najde svého seniora a věříme, že vykouzlí úsměv na rtech, pohladí a povzbudí.

Mgr. Michaela Kalvodová

Konal se již **13. ročník Logické olympiády**, který byl poznamenán složitou situací. Letošní soutěžící, postupující ze základních kol do krajských kol, mohli test vyplnit v pátek 6. 11. 2020 kdykoli mezi 8. a 20. hodinou méně tradiční formou - oproti předchozím ročníkům se totiž uskutečnila online. Na řešení logických úkolů (přesmyček, sudoku, grafických matic, doplnění kostek do stavby z kostiček a dalších rébusů) mohli přemýšlet 30 minut. Proto se také celorepublikové finále (původně plánované v Míčovně Pražského hradu) neuskutečnilo.

Rádi bychom pogratalovali k postupu do krajského kola Logické olympiády **žákyni V. D. Jolaně Šubertové**, která se kvalifikovala mezi nejlepší soutěžící celého kraje. Je to výborný úspěch.

Kvak + Žluňk = Velká čtecí láska

13. října 2020 proběhla ve třídě II.D literární dílna : Kvak + Žluňk = Velká čtecí láska, kterou pro nás připravila společnost THEatr ludem.

Jedná se o úsměvné vyprávění o zeleném žabákovi Kvakovi a hnědém ropušákovi Žbluňkovi . Kvak a Žbluňk jsou velcí kamarádi a jeden bez druhého neudělají ani krok. I jejich přátelství však někdy zastíní mráček. Nikdy se ale na sebe nezlobí dlouho a hned se pouštějí do dalších společných dobrodružství. Tak si děti v drama dílně zkusily, co se přihodilo, když se na jaře probudili ze zimního spánku, jak hledali ztracený knoflík, jak pěstovali květiny či jak statečně utíkali před draky a obry. Měli možnost ve skupinkách dotvářet konce příběhu, psaly dopis oběma kamarádům. Literární dílna se dětem moc líbila.

Děkuji oběma lektorkám za to, že si žáci osvojují veškeré předávané informace přímým prožitkem ze hry, čímž se učí aktivně pracovat s předávanými informacemi a vytvořit si na ně vlastní názor.

Mgr. Olga Maturová

Den bláznivých podzimních účesů

Dne 9. listopadu 2020 uspořádala naše třída 3. A Den bláznivých podzimních účesů. Děti se jaksepatří vystrojily a takto "podzimně" jsme prožili online výuku. Všem se vysílání moc líbilo, v budoucnu určitě zopakujeme.

Mgr. Hana Bartová

**Žáci IV. D a IV. A tvořili v rámci pracovních činností z přírodnin a dařilo se jim.
Posud'te sami 😊**

Mgr. Sylva Kristiánová

...a zkoušeli jsme i tvořit podle receptu z kuchařky 😊

V říjnu si třída 3. B udělala pomyslný výlet do Prahy. V hodinách čtení si děti přečetly pověsti o České republice a o Praze. Také si povídaly o památkách, které v Praze viděli, nebo které by chtěly navštívit. Nakonec se podívaly na video s úžasným Staroměstským orlojem. A protože se všem povídání o Praze a památkách líbilo, tak děti na toto téma ve skupinkách vytvořily projekty. A že se jim povedly!

Mgr. Markéta Havlová

ČESKÁ REPUBLIKA

Praha je hlavní město
České republiky. Praha má
hodě památek.

Kde domov můj,

kde domov můj,

Voda hučí po lučinách,

hory šumí po skalinách,

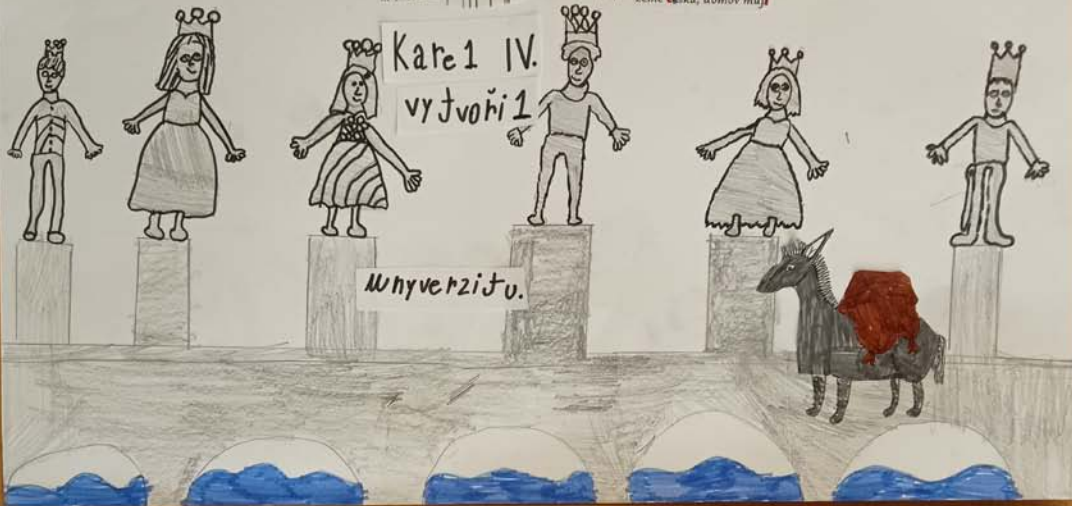
v sadě skví se jara květ,

zemský ráj to na pohled!

A to je ta krásná země,

země česká, domov můj,

země česká, domov můj!

Karel IV.
vytvořil

Wytvořil.

Česká republika

Praha

Praha je hlavní město České republiky.
Praha má historické památky, mosty,
Pražský hrad, Karlův most, očer, Radnice,
Stará vila, Zpěvohrad, Na Pražském hradě bydlel
prezident. Když je prezident doma, je v Pražském hradě.

Hymna

Kde domov můj,

kde domov můj,

Voda hučí po lučinách,

hory šumí po skalinách,

v sadě skví se jara květ,

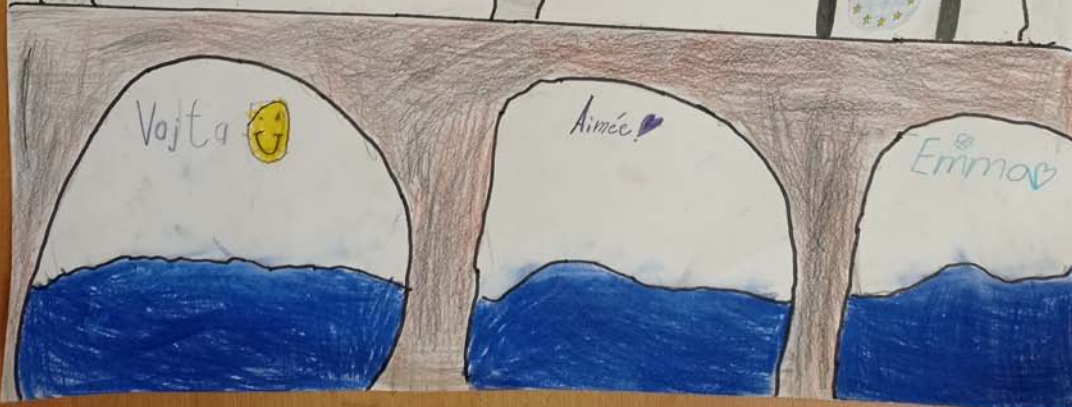
zemský ráj to na pohled!

A to je ta krásná země,

země česká, domov můj,

země česká, domov můj!

PRAHA JE
HISTORICKÉ
MĚSTO

Máme rádi fantasy

ŘÍŠE KOUZEL

Simona Hrabovská, 7. C

Jednou jsem šla zahradou a uviděla jsem postavu. Byla to postava muže s širokými rameny. Šel směrem ke mně a já se začala bát. Měl na hlavě kapuci, a proto mu nebylo vidět do tváře. Byl stále blíž a blíž. Už si jen pamatuji, jak mi rychle přitiskl kapesník na nos. Po té jsem zřejmě omdlela. Probudila jsem se v nějakém domě. Byl krásný, čistý a moderně vybavený. I přes strach, který se mě stále držel, jsem se zde cítila příjemně. Pak se můj únosce vrátil z vedlejší místnosti, měl ještě stále nasazenou kapuci a ptá se mě: „Jak se jmenuješ?“ Nejdříve jsem chvíli mlčela, a pak jsem se zeptala: „Co tady vůbec dělám???“ On odpověděl: „Potřeboval jsem někoho tvého věku. Musím totiž něco zařídit a nezvládnu to sám.“ Se strachem jsem na něj koukala, pak jsem se ho zeptala: „A kdo vlastně jsi ty?“ Sundal si kapuci a odpověděl: „Jmenuju se Thomas a jsem strážce vládkyně říše.“ Viděla jsem, že je to krásný muž s hnědými vlasy a modrýma očima. Nikdy jsem hezčího neviděla „Jaké říše?“, zeptala jsem se po několika minutách zírání na něho. „Tajné říše kouzel. Někdo tam prý chce zaútočit na vládkyni a já jsem neměl žádný chytrý nápad,

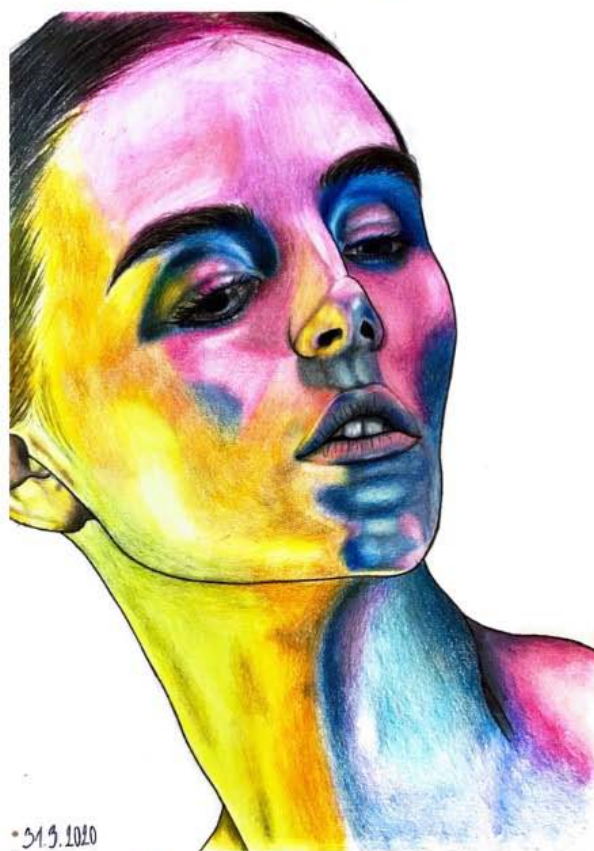
jak ho zastavit a přemocť. No a s tím mi musíš pomocť ty,jinak vládkyně umře.“ „Aha a pověz mi něco víc o té vaší říši.“ „Dobře“, odpověděľ. „Říše je obrovská. Jsou v ní spousty kouzelných tvorů, míst a lidí s kouzelnými schopnostmi. Říše má jednu vládkyni jménem Karin, ale teď je v obrovském nebezpečí, protože na ni chce zaútočit jeden z největších nepřátel a konkurencí, který se spojil se všemi muži, které Karin odmítla.“ „A jak se tam vlastně dostaneme?“, zeptala jsem se. „Je jedno místo, o kterém nikdo z vašeho světa neví.“

Šli jsme k naší škole a Thomas říká: „ Tady to je.“ Udiveně jsem na něj koukala a on pochopil, že se ho chci zeptat, kde to má být a odpověděľ mi: „ Víš, kde je učebna počítačů?“ „Ano, vím. „No a za interaktivní tabulí je místnost, kde se nachází Velká Brána do Říše Kouzel,“ odpověděľ. Koukala jsem na něj s velikým údivem. „Nikdy jsem nečekala, že by za tou tabulí mohlo něco být, natož vchod do nějaké tajné Říše Kouzel,“dořekla jsem nakonec. „Ale jak se dostaneme dovnitř?“ zeptala jsem se. Odpověděľ: „Já jsem přece z říše kouzel, a proto umím kouzlit. Umím velice jednoduché kouzlo na odemykání jakýchkoli zámků. Podívej se. „Mávnul rukou, něco zašeptal tak, že mu nebylo rozumět a venkovní dveře školy se samy otevřely. „Prosím, slečno.“ Řekl zdvořile. Vešli jsme do budovy a zamířili ke schodům do prvního patra. Vyšli schody a zabočili doleva, kde se nacházela počítačová učebna. Thomas stejným kouzlem odemknul dveře a zamířili k tabuli do přední části třídy. Chytil mě za ruku,

luskl a pak jsme jen prošli tabulí. Za ní opravdu byla místnost a na druhé straně než jsme stáli, byla malinkatá dvířka. Thomas dupnul jednou nohou a dvířka se začala zvětšovat až do velikosti normálních dveří. Thomas dveře otevřel a za nimi jsem spatřila nádherný svět plný barev a neznámých rostlin. Prošli jsme jimi, a když jsem se koukla dokola, viděla jsem plno víl, dále jsem zahlédla jezírko, které mě zaujalo tím, že v něm plavaly mořské panny a mořští muži. Na druhé straně od jezírka jsem spatřila obrovský zámek. „Tohle je zámek od naší vládkyně Karin.“ řekl Thomas, když viděl, jak zámek obdivuji. „Nevypadá to, jako by byla vládkyně v nějakém ohrožení,“ podivila jsem se. „Ano, já vím, ale je v obrovském nebezpečí. Ti nepřátelé jsou totiž uvnitř a mají ještě spoustu spojenců, kteří by se zde mohli jednoduše teleportovat.“

Pokračování příště...

Julie Vylvlečková 9.A

Máme rádi fantasy

Dračí doupě

Stela Martináková, 7. A

Část 1.

„Vstávej! No tak, vstávej!“ Muž stál nad osobou a zuřivě s ní cloumal. „Co?“ zeptal se rozespalý druhý muž. „Už je ráno?“ zívá. „Jo, je! A my bychom měli pohnout, jestli to chceme stihnout!“ zařval mu přímo do ucha. Muž ucukl hlavou a začal se pomalu zvedat. „No jo pořád. Víš ale, že to dělám nerad.“ Muž otráveně zamručel. „Jo, vím.“ řekl. „Dělej! Nemáme na to celý den! Jestli se chceš najíst tak POHNI!!!“ zařval tak, že se ho druhý muž snažil utiшит. „No jo Ernie, ale když budeš takto řvát, tak toho moc asi vážně nechytíme, i kdybych sebou pohnul...“ Muž, který se jmenoval Ernie, si vzal svou tornu, otočil se a zařval na muže za sebou, který už si svou tornu také bral. „Já jdu, pak mě dožehň Ethane.“ Ethan šel pomalu za Erniem a přitom se zvědavě rozhlížel kolem sebe. Včera, když konečně přešli pláň, dorazili na okraj lesa. Ethan včera neměl čas ho prozkoumat, tak si to vynahrazoval teď. Pomalu doháněl Ernieho, který na něho čekal u velké skály. „Polezeš první, jsi na řadě.“ řekl Ernie Ethanovi, když ho konečně dohnal. Ethan se na něho umučeně podíval a zaskuhral: „Vážně musím, Ernie? Když už jsem ti říkal, že to dělám nerad!“ Ethan se na Ernieho podíval a jeho kamenný výraz naznačoval, že musí jít. „Chceš přežít?“

zeptal se ho Ernie. „Jo, chci.“ odpověděl Ethan. „Ale stejně by mě zajímalo, proč musím dneska lézt první zrovna já.“ pronesl Ethan. „Už buď zticha a lez!“ řekl Ernie a dodal: „Za to tvoje věčné odmlouvání uděláš celou práci ty. Zabiješ je, a doneseš dolů. Propříště si snad zapamatuješ, že nemáš vymýšlet blbosti,“ řekl našťavaně. Zničený Ethan začal lézt po příkré skále a zakřičel dolů na Ernieho: „Tak počkej dole a prozkoumej les. Sejdeme se tam, kde teď stojíš!“ Ethan viděl, jak Ernie přikývl a pak se už dál neotáčel a lezl dál nahoru.

Část 2.

Cestou Ethan přemýšlel, proč Ernie nešel s ním. Pokaždé lezli spolu. Ethan věděl, že zabíjení si Ernie vždycky užíval. Proto se ho trochu bál. Vlastně trochu víc. Když si teď vybavil Ernieho obličej, vzpomněl si, že byl bledý. „Že by se Ernie bál výšek?“ pronesl Ethan nechtě nahlas. „Asi jo...“ pokračoval dál. „Koneckonců, tahle skála je pěkně vysoká. Nikdy jsme na takhle vysoké nebyli. Když měl na výběr, vybíral si menší skály, ale teď jsme na výběr neměli.“ říkal si sám pro sebe. Pak Ethan konečně došel na vrchol. Rozhlédl se kolem sebe. Byl ohromen, když zjistil, jak je vysoko. Viděl rozlehlé lesy za sebou, řeku, která se táhla mezi kopci. Před sebou viděl kousek lesa, kterým právě prošli a dále za lesem rozlehlou, jakoby donekonečna táhnoucí se planinu. Pomyslel si, že svět je tak velký, krásný a zvířata na něm tak okouzující. A to byl právě ten problém, proč byl on tady nahoře a měl udělat to, do čeho se mu právě tak moc nechtělo. Zabíjet. Právě měl zabít nejmíň čtyři nádherné tvory. Čtyři malá, bezbranná mláďata draků. Věděl, že v téhle skále bude hodně draků. A taky

věděl, že ta čtyři mládřata musí zabít. Nechtělo se mu vejít do díry, která byla kousek pod ním ve skále. Nakonec se odhodlal a šel. Když do ní vlezl, tak nic neviděl. Byla tam tma. Za chvíli se však rozkoukal a pochopil, že musí jít, jinak přijde pozdě, jak říkal Ernie. Šel. Musel sebou hodit. Všichni draci teď odletěli a svá mládřata nechali odpočívat v hnízdech. Šli se nažrat. To on moc dobře věděl. Spěchal dlouhým temným tunelem a přál si, aby už byl v jedné velké jeskyni se všemi dračími mládřaty. Teď ho napadl další problém. Buď může zabít mládřata z jednoho hnízda, anebo z více hnízd jedno. Ne! Tohle se mu vážně nechtělo dělat! Rozhodl se, že zabije čtyři mládřata z jednoho hnízda. Ethan doklopýtal ke konci tunelu. Rozhlédl se a povzdychl si. „Teď, nebo nikdy!“ řekl Ethan a vstoupil.

Adam Madry 9.A

ONLAIN výuka neboli 2. lockdown

Upozorňuji, že zde o online výuce jako takové nic moc není ☺

Má doporučení (na volný čas samozřejmě):

Filmy: Králíček JOJO, JOKER (není pro slabé žaludky)

Seriály: Všechno, na co se dá koukat a zabít tím čas.

Onlajn výuka mě nejdříve bavila, ale pak to začal být děs. Nejde ani o onlajnvýuku, ale spíš o to, čeho všeho jsme se po dobu onlajn výuky vzdali, abysme se chránili po dobu 2.lockdownu.

Mně osobně nejvíc chybí:

1. Kamarádi

Ano, kamarádi/spolužáci, všichni známí. Ono se zdá, že si spolu píšeme a voláme, ale pravda je, že většina spolužáků vám ani neodepíše na textovku, what's up, ani na messenger.

2. Čas

Čas-velmi důležitá součást života každého z nás ami momentálně scházím, kde dříve byl a teď není. Například vstanu v 7:30, jenže než se stihnu pořádně rozkoukat, už je onlajn hodina.

NEBO

Koukám se na hodiny a vidím, že je 17:01 (v digitálním čase, na ručičkových hodinách to takto samozřejmě není). Zase se kouknu, pro mě asi tak za pět minut, a vidím 17:42.

CHYBA V MATRIXU, ŽE BY???

Mnoho věcí se změnilo a nebudeme si lhát, že převážně k horšímu,

ALE

mysleme pozitivně-za pár dní nás pustí zpátky do školy.

Jestli na měsíc nebo na tři dny, to nikomu neřekli. Doufejme, že to bude už jen lepší.

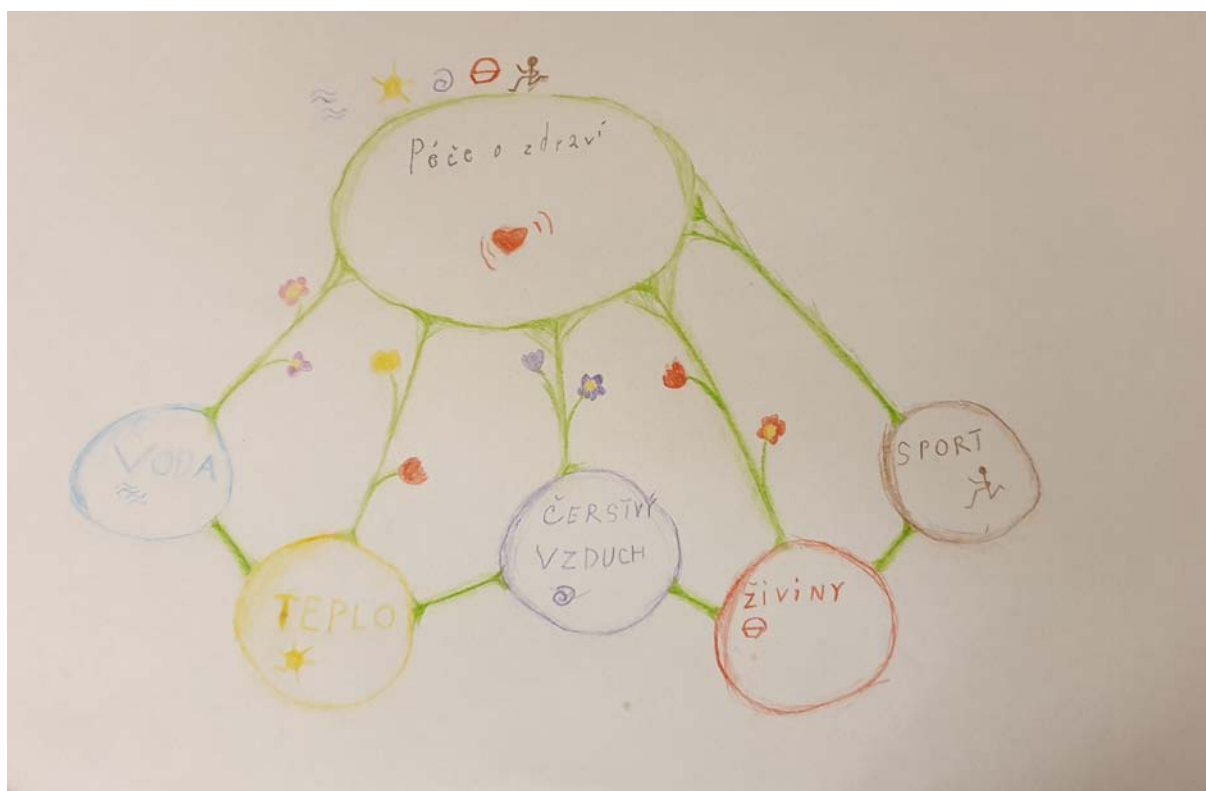
Anna Petráková, 7.C

MYSIČKA

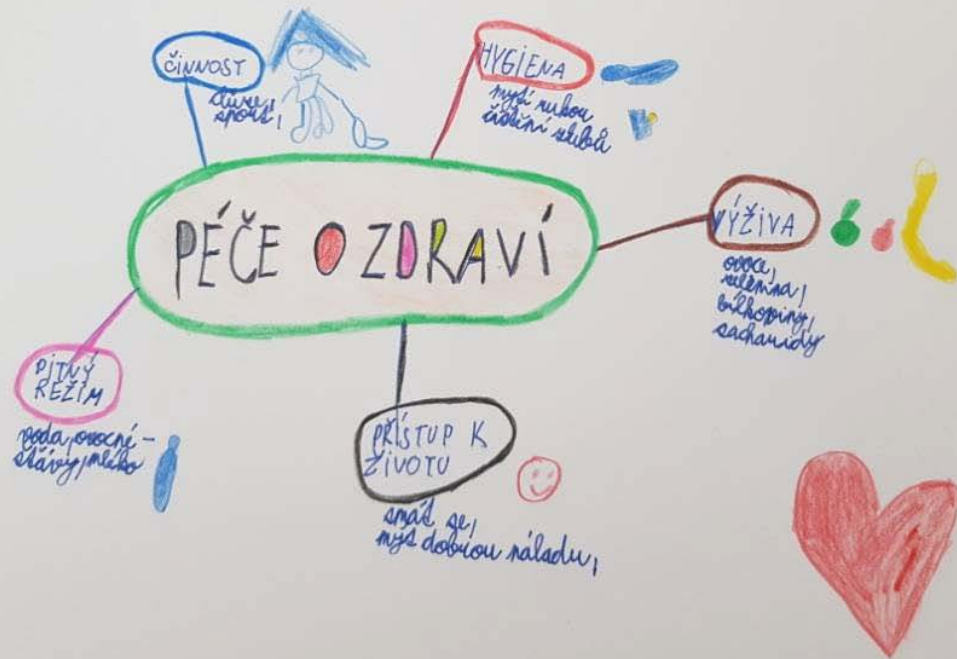
Jednoho dne myšička šla s plavým kníčkem rusák a mřela
ke konsejmen. Zastavila ji sovčka a zeptala se jí: „Myšičko, co to
provádíš?“ „Vyhazuju všechny syhle rusáky“, odpovídala myšička.
„Ne, to ne, to nemůžeš udělat, co když ty rusáky ještě budeš potřebovat“,
povídala sovčka. „Ale kdepak, nebudu“, řekla myšička jistě. O 14 dní
později myšička paskchla zprávu o tom, že se opět některé myšičky nakazily
covikem. Myšička se celá vyděšila a sedla si ke šicímu stroji a navlíkala si:
„ach jo, ach jo, proč jsem si ty rusáky nenechala, užítich bych
si práci.“ Tak si vzala látku, kterou měla připravenou na to, aby si
ušila nové roučky a šila rusáky. Šla a šla, až ji začaly bolet kníčky.
Přestala a nějaké rusáky si nechala pro sebe a ty zbylé šla rozdat veselé
svým kamarádům a kamarádkám.

Neuvěřij, šelke, protože
pak na to mášší doplatit.

Nezaháleli jsme, vytvářeli jsme myšlenkové mapy, komiksy, řešili zadání z učebnice, zkoušeli psát hlaholicí, chodili ven 😊

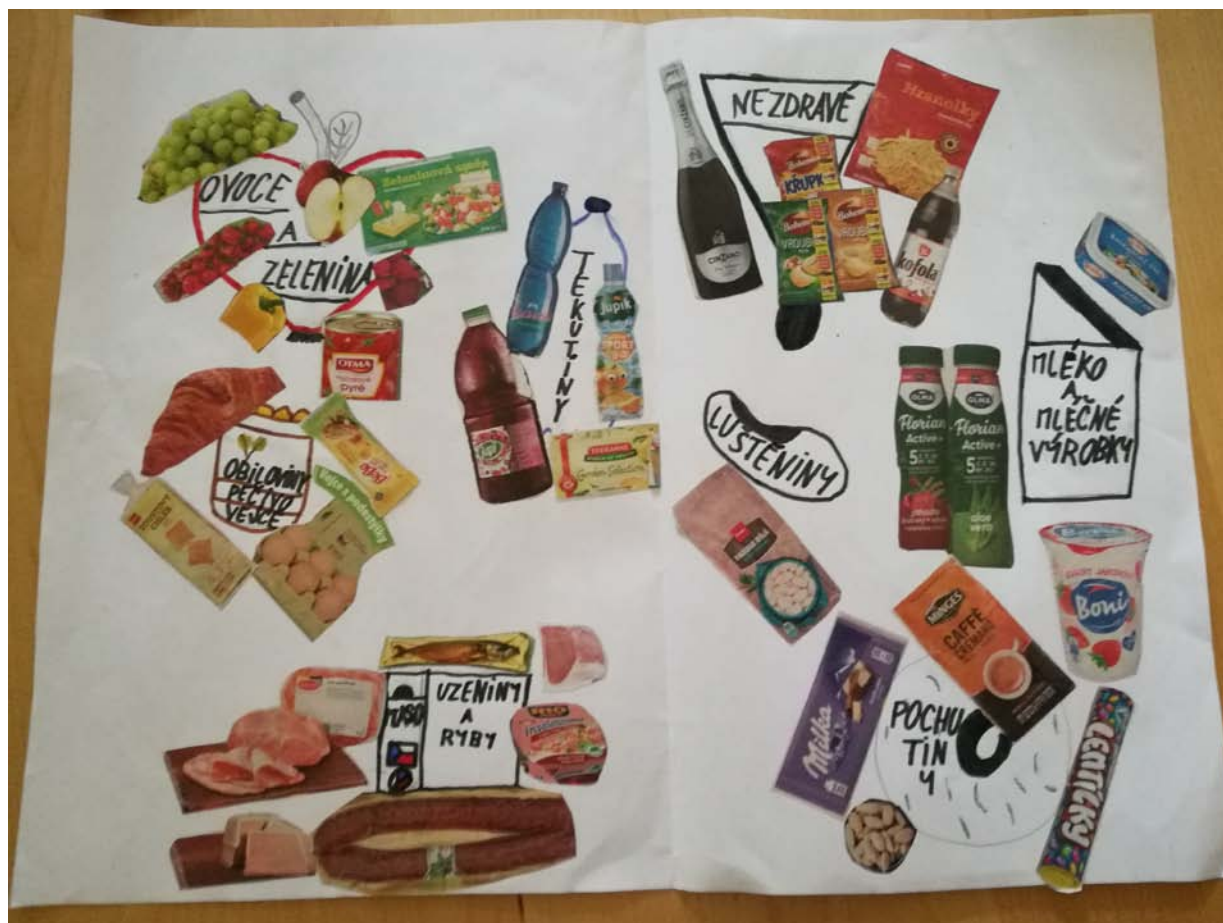

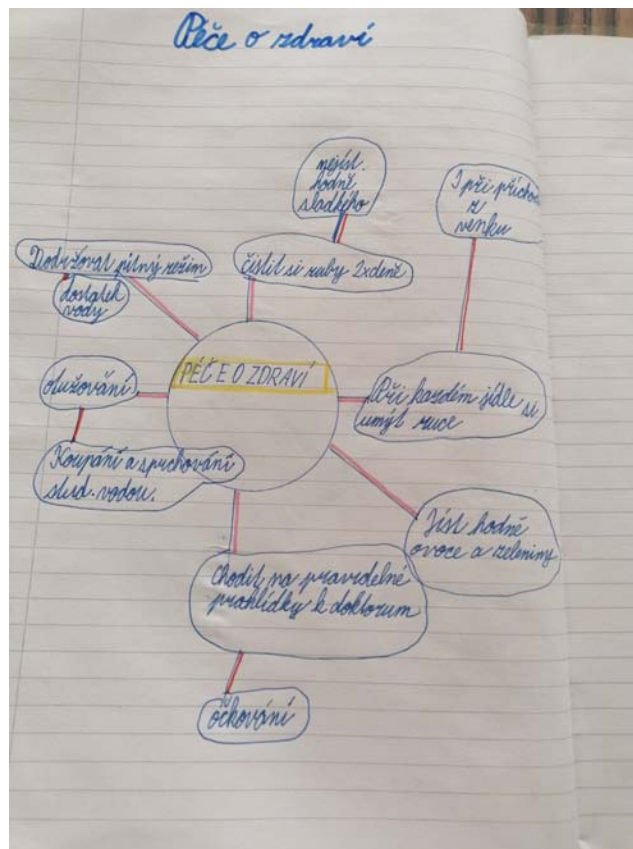
Jindřich Holigová

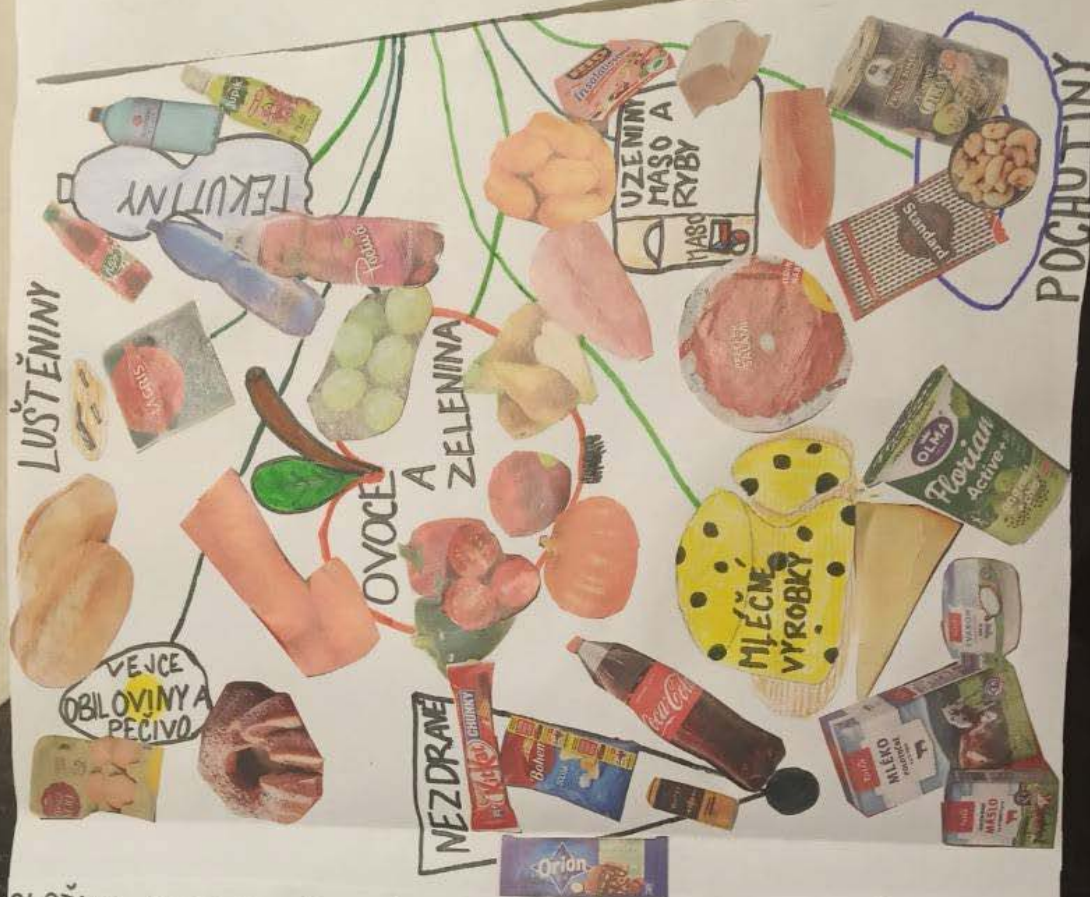

Daniel Basciňák

SLOŽKY POTRAVY

SACHARIDY (CUKRY)

BÍLKOVINY

rostlinné a živočišné potraviny

TUKY

rostlinné a živočišné potraviny

VITAMINY

MINERÁLNÍ LÁTKY

například: vápník, železo, fluor

VLAČNINA

rostlinné a živočišné potraviny

ZDROJE

obilní výrobky
ovoce, brambory, luštěniny
maso, mléko, vejce, luštěniny

maso, mléko, maslo, sádlo
rostlinné oleje

selan, maso, brambory, obilí
alkalické maso, mléko, vejce

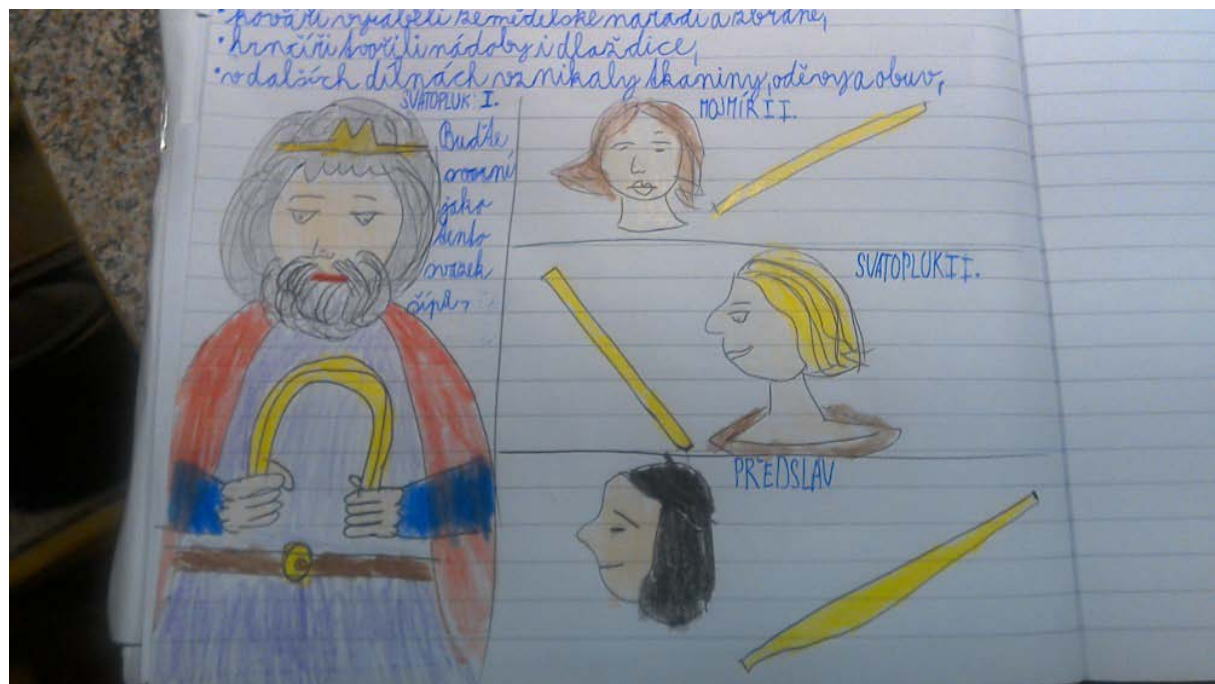
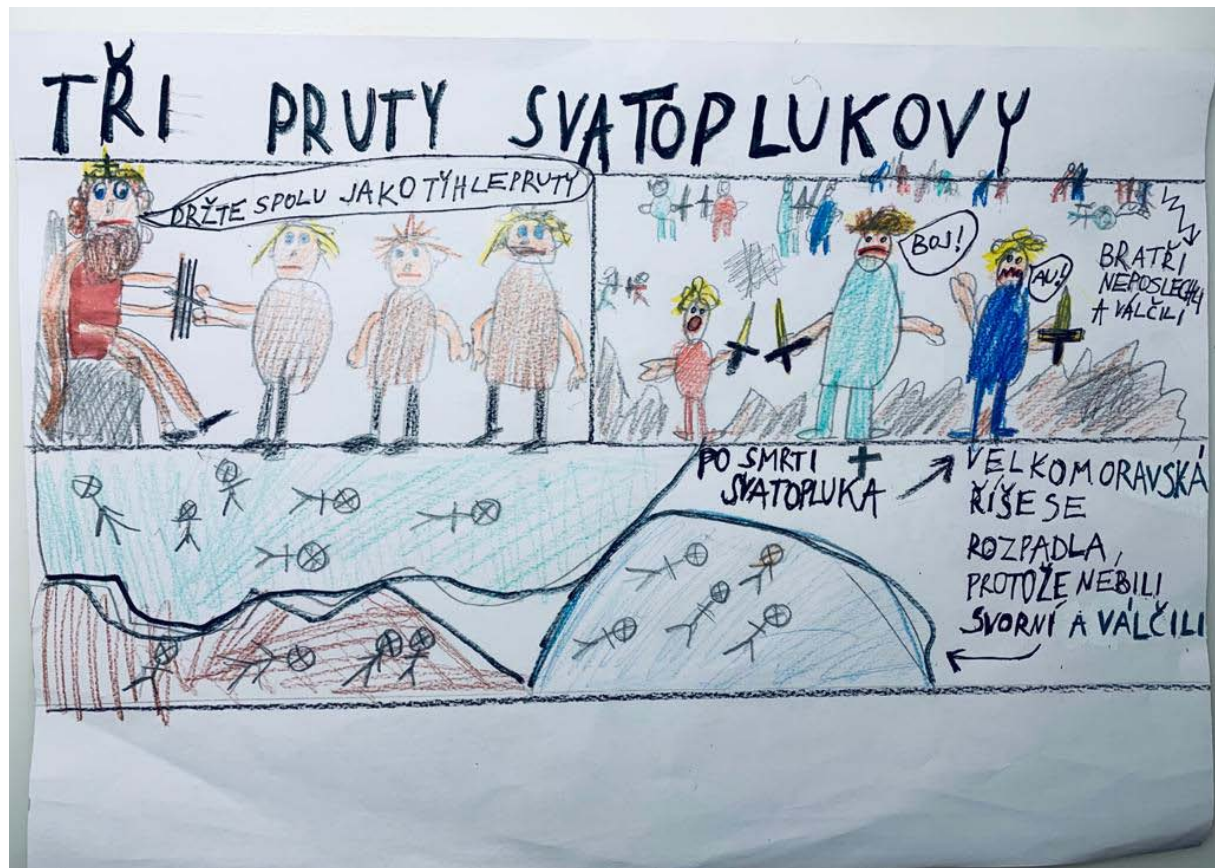
výrobky z železa, mléko, vejce
selan, maso, ovoce

selan, maso, ovoce, celozrnné
výrobky, ořechy, luštěniny

VÝZNAM

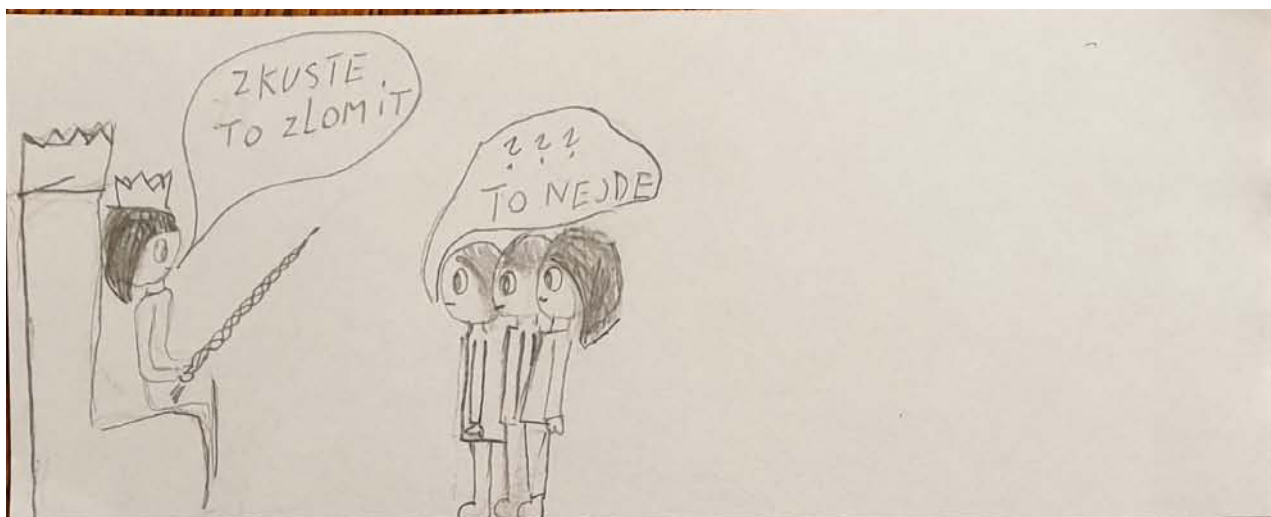
energie
růst
růst kostí

zdroj energie
podpora imunity
podpora trávení
aktivita srdce
regulace
podpora trávení
soustavy a zdraví

Tri prachy v Bratislavě

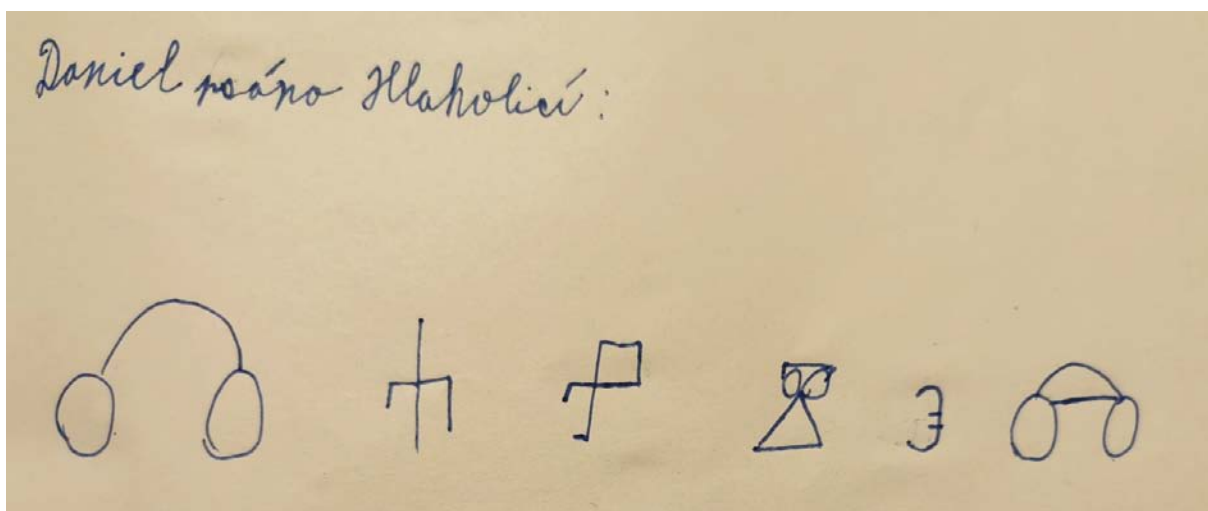
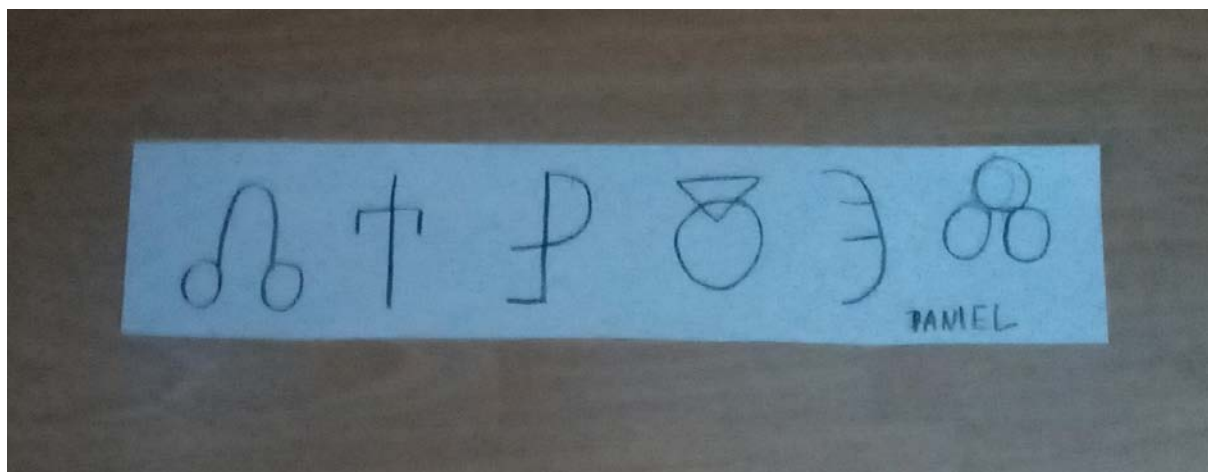

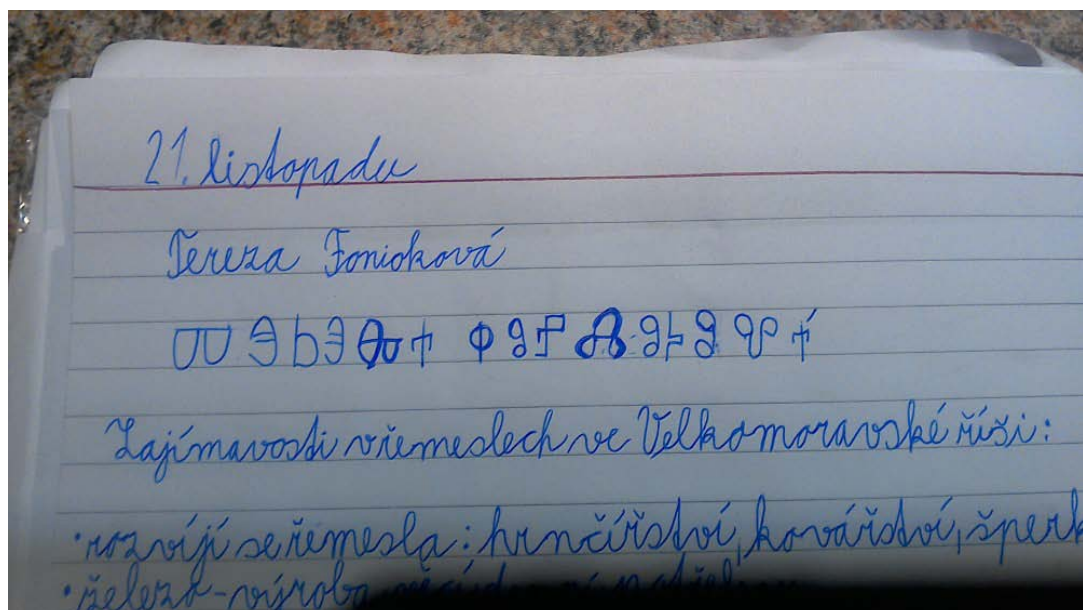
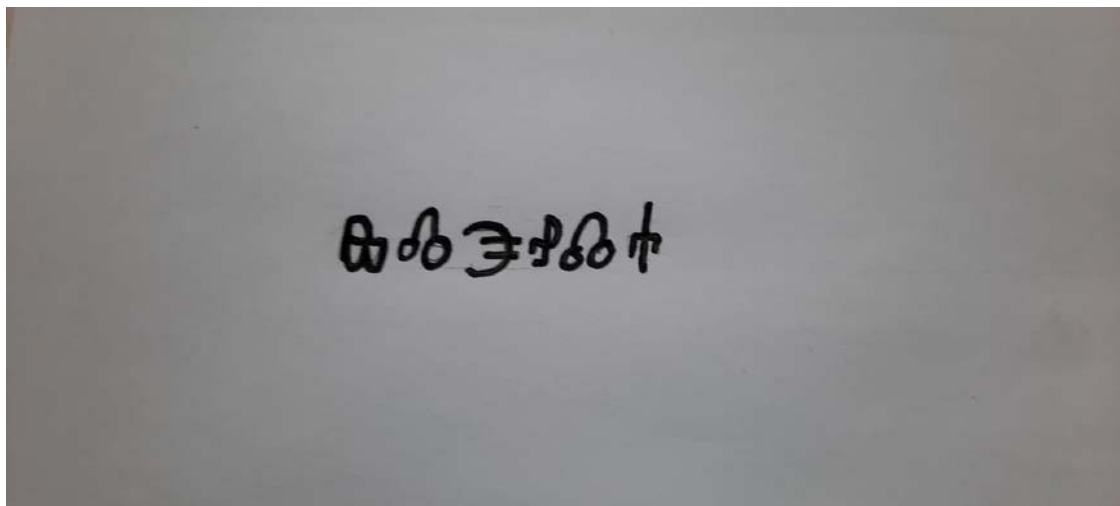
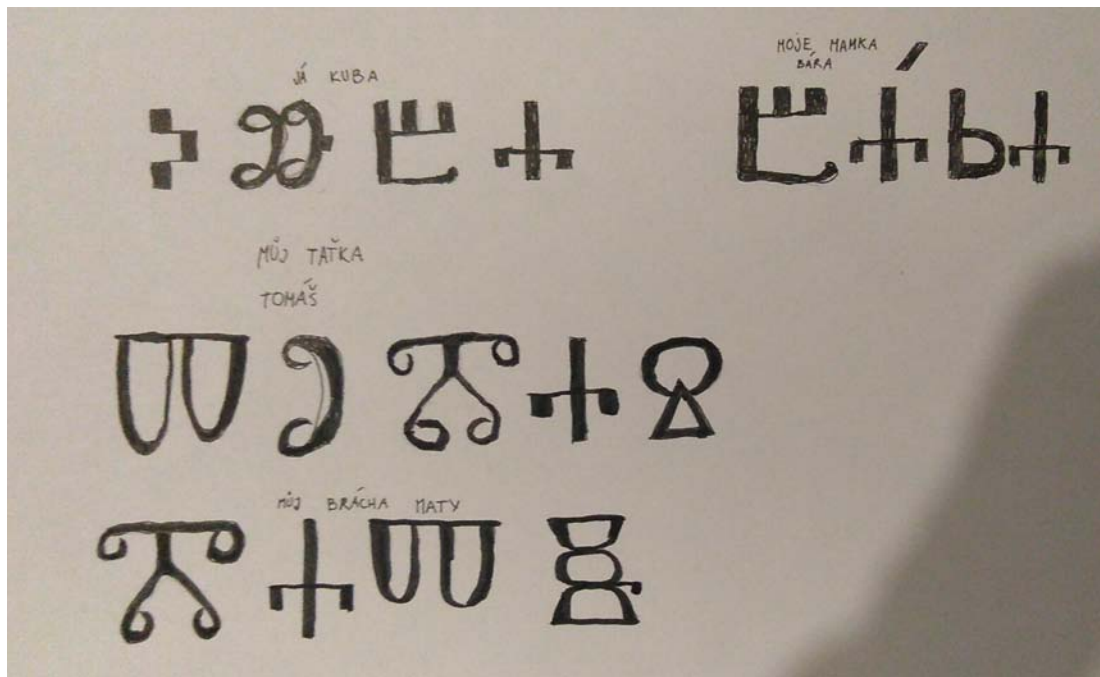
HLAHOVICE ZDĚ:

ΩΞΛΘ

BY DERÍ

b x h + b o
 h b g e g b a

W H T E B X J

V T O O E B S S E

V T L E E V E

Velkomoravská říše

Vládce této říše byl kníže Mojmír.
Je to první, slabičmi označení pro první knížecí úřadní
sloužící (star. Mojmirorad). Následcem Mojmíra byl
Rastislav. Byl vyhlášen náboženský novým -
převzatím. Hlasali mu v jednotě Boha. Roku 863 poslal
byzantský císař dva předplatě bratry, kněze Konstantina a
Metoděje. Ti hovořili bohoslužby ve slovanském jazyku, jinak
se křesťaně křesťaně.

Řemesla

Starší se paláce knížat, kostely.
Vyráběly se šperky, látky, výrobky z kůže
a dřeva. Obchodovala se se solemi, kůží, stříbrem.

KLARA H O T B H

ŽIVOT VE VELKOMORAVSKÉ ŘÍŠI

1. Obchod:

Platilo se kovem i plátnem. (Velkomoravská hřivna (řezbářský příst.)
se stává prvním kovovým plátkem.

2. Pohřebnictví:

Do hrobov dávali pohřební výbavu, například brnění, spony i nůž,
bohatším i meč, sekery, prsteny. Jde o pohanský zvyk, který
dlouho přetrvává, i když ho křesťanství zakazuje.

3. Rodinný život:

Žena se stará o domácnost a o děti. mnoho dětí umírá. Pěší jsou
často osamělí.

4. Řemesla:

Řemesla dosáhla v devátém století takové úrovně, jaká se u
nás opět objevila až v počátcích středověkých měst 13. století.
Velkého mistrovství dosáhlo šperkařství. (gombičky = ozdoby knoflík)
Specializované dílny dělaly výrobky sklo nebo se věnovaly
resbářství, v jiných dílnách vznikaly tkaniny, oděvy a
obuv. Kováři ^{vyráběli} zemědělské nářadí a zbraně

Pandořina skříňka

Daniel Pastuňák

Dohle je moje manželka nadobře je obořil všechna zvířata,

A k tomu skříňka nikdy neotevřeš.

Pandora

Děkuji Zeus!

Ne Zeus mým to nakázal

Epiméthe mluvíme se podíval dovnitř,

Už se klším na šperky, šlá.

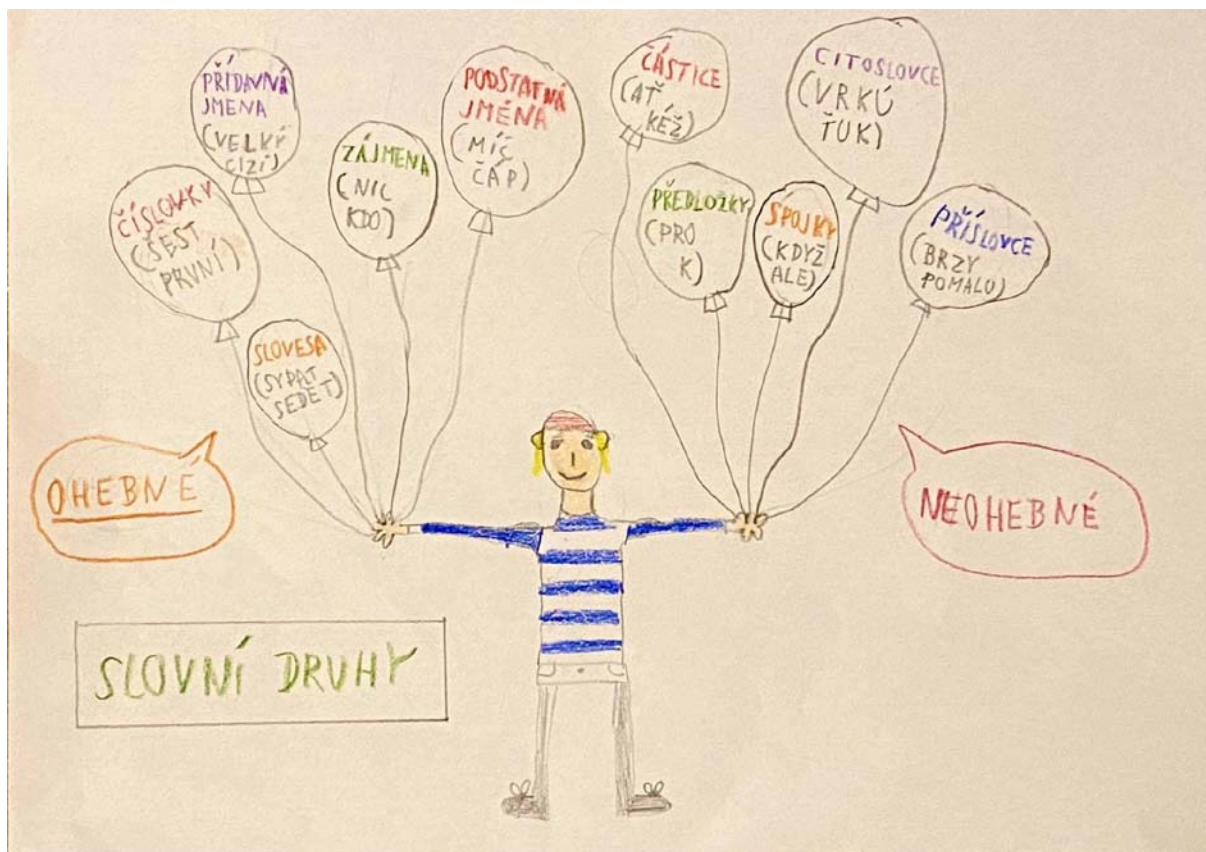
nenávisť, žárlivost, křivost, hltav, hlad, bolest, nemoc, smut, naděje

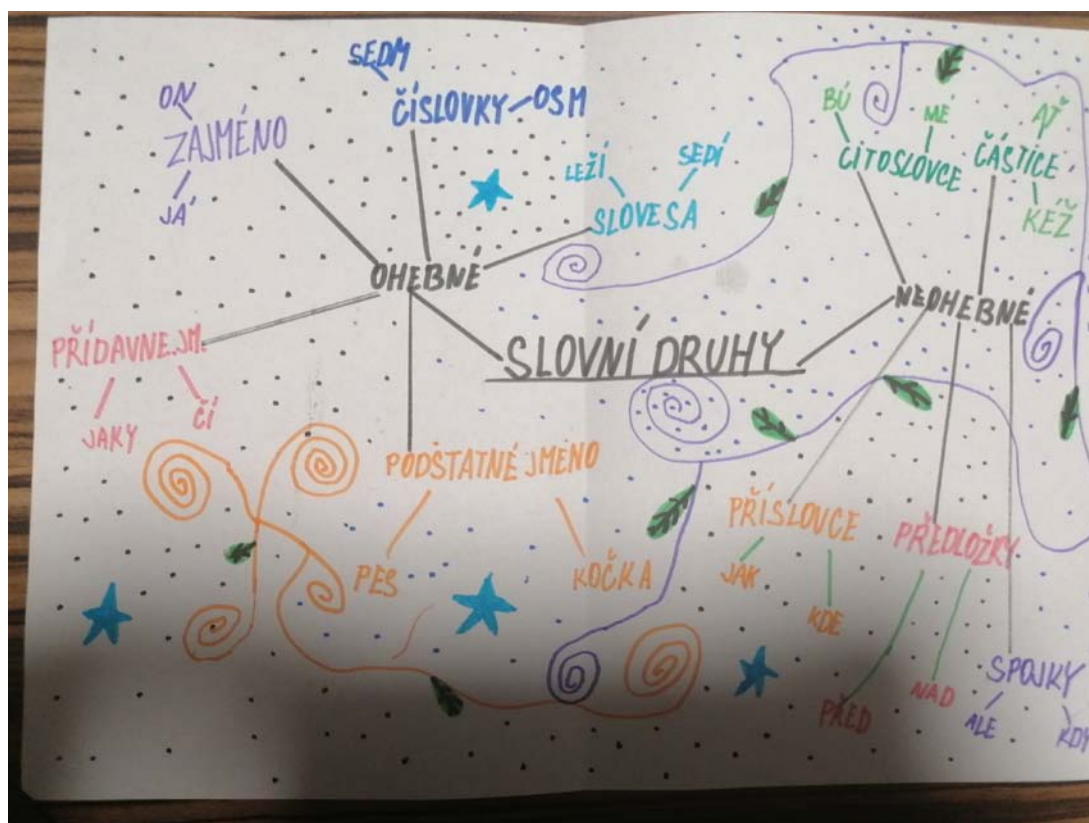
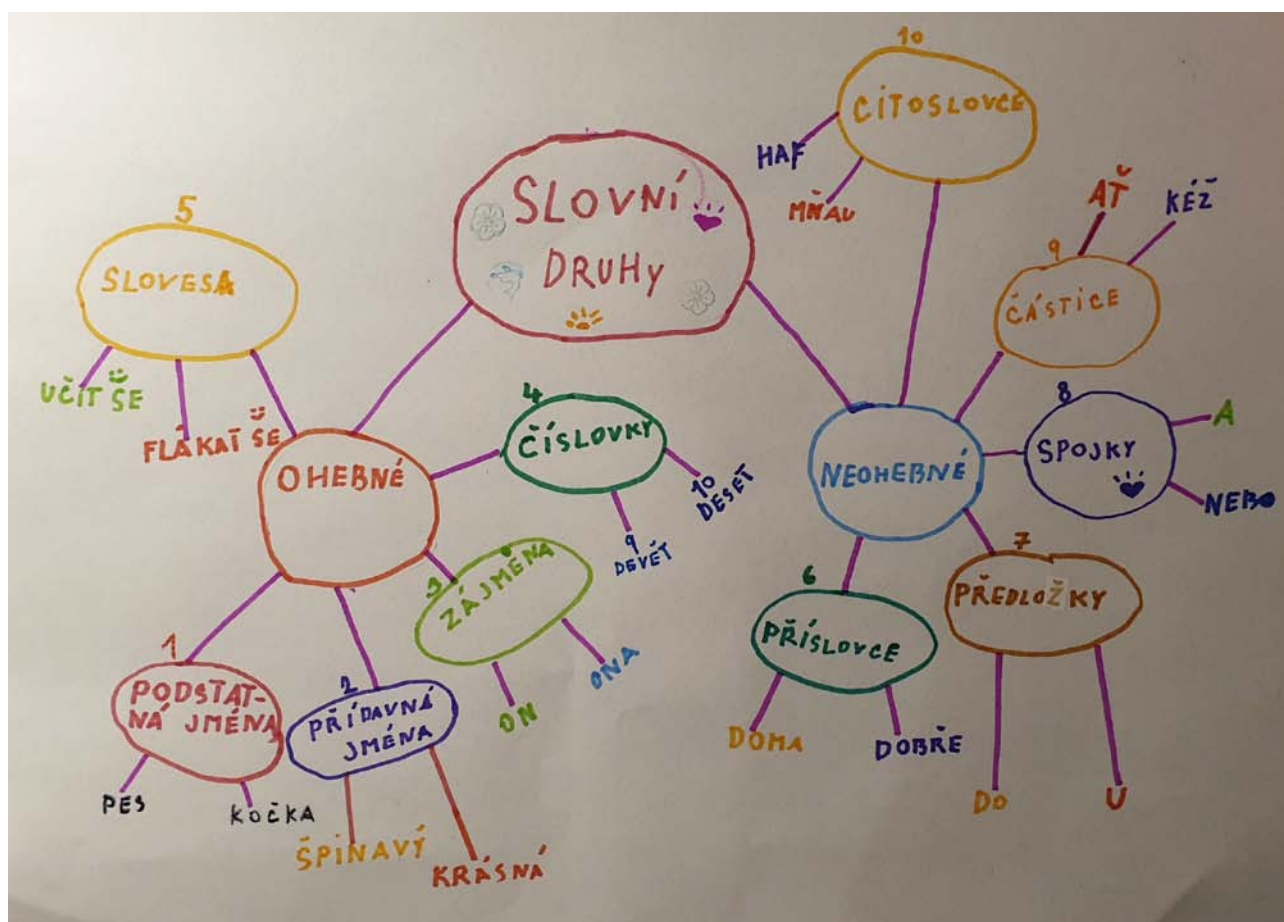
BRUNCLÍK A LEV

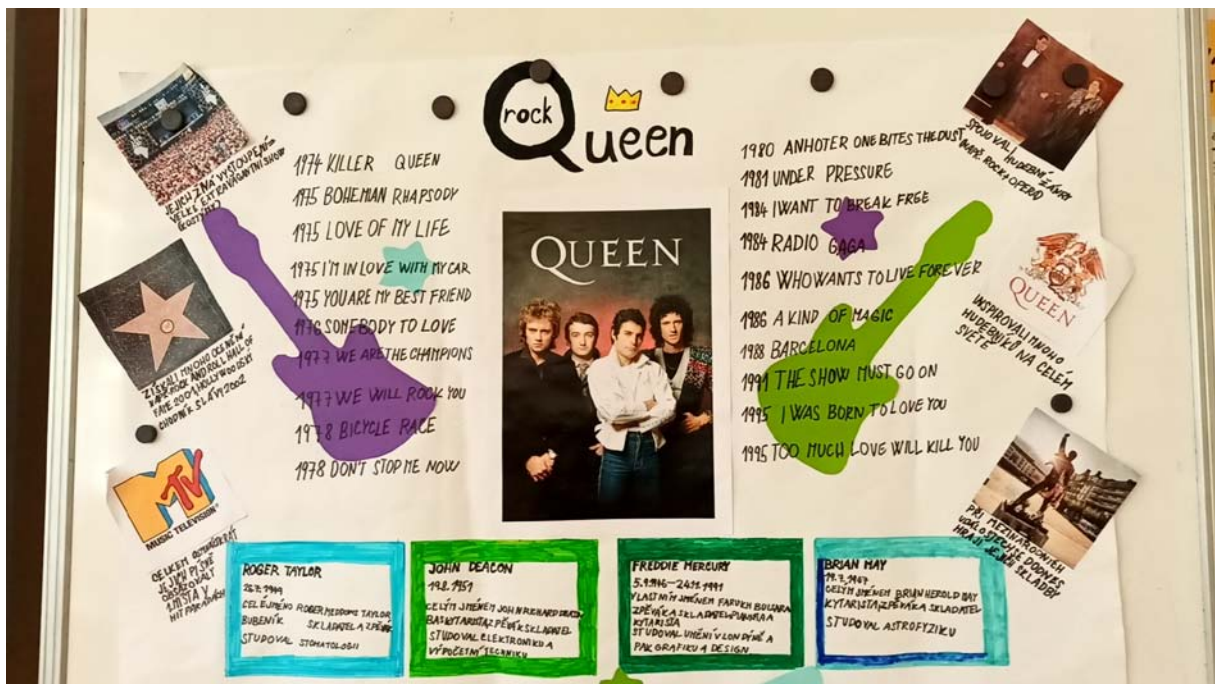

ahoj babičko,
raduji se z tebravy.
Proč je stále pandemie
coronaviu, a my se
nemůžeme navštívit,
ve třídělanu píš. si
ten to dopis. Jak určitě
ně tak nechodíme do
školy, máme distanční
výuku. To znamená,
se výučování probíhá
přes počítače. Rodiče
jsou v práci a já se
učím doma. Napíšu
si jak u nás probíhá den.
Ráno vstanu umyju se,
nachystám jídlo, naše-
mu morčátku. Beze a
pak posnídám. Pak
si nachystám věci na
výuku. Během dopoledne
se učím. Pak si ohřej

oběd, který mi mamka
udělala. Po obědě si udě-
lám zadání úlohy a čekám
na rodiče až přijdou
z práce. Pokud je hezky
tak chodíme běhat, když
je škaredě tak posílají
Rád bych šel do školy,
děším se aspoň na s třída-
vou výuku, kdy se
poskám s kamarády.
Děším se až ta pande-
mie skončí a já přijedu
k sobě.
Tvůj Filip.

Distanční výuka

Distanční výuka může probíhat různě a to mne baví. Probíhá tak, jakou mám zrovna náladu a o tom to je.

Za první: Například, když ráno vstanu a nikdo není doma, tak to vypadá asi takhle:

Dám si k jídlu to, na co mám chuť a snažím se předstírat, že aspoň něco dělám, což ve škole bych si dovolit nemohl.

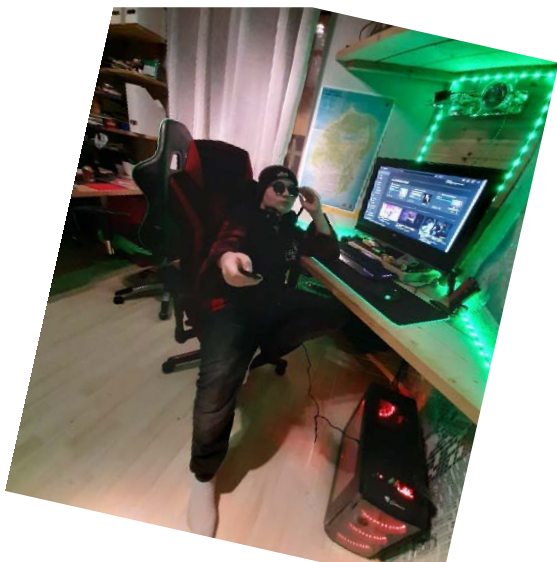
Takže pohoda...

Za druhé: Když jsou rodiče doma, vypadám jako Harry Potter a musím makat, až se ze mě kouří:

Taky to není vůbec špatné, aspoň se někdy něco naučím. Ve škole na to není čas - je tam spousta jiné zábavy.

Za třetí: Další z možností je být a zároveň nebýt ve škole - online tam jste a přitom si děláte, co chcete. Věřím, že tato verze se líbí asi všem.

Takže můj dojem z online hodin je skvělý.

I přesto všechno zábavné si myslím, že jsem se toho spoustu naučil.

Hodně mi pomáhá práce v souborech Teams, díky kterým jsem se naučil pracovat lépe s počítačem, protože doposud jsem uměl hrát jen hry.

Líbí se mi, jak tam různí učitelé vkládají **prezentace a veškeré učivo**, které si nejsem schopný ve škole zapsat.

Bylo by fajn, kdyby Teams pokračovaly i nadále, když se bude chodit do školy. Veškeré materiály si může člověk kdykoli vytisknout, podívat se do sešitu, co jsme kdy brali a v klidu se to naučit, než shánět sešity po všech čertech. Takže za mne online výuka super.

Adam Mikoláš Háma, 8. C

PÁR ÚŽASNÝCH STRAN

Karolína Stohlová, 7. B

Bylo páteční ráno a já se jako každý sedmák nemohla dočkat konce dne. Zrovna byla třetí hodina - němčina, ten nejhorší předmět vůbec! Nechtělo se mi věřit, že mě zrovna deset minut před zvoněním paní učitelka Ohromná vyvolala: „Eliško, k tabuli!“ Mráz mi přeběhl po zádech. Pomalu jsem se postavila a šla k tabuli. Před sebou jsem uviděla paní učitelku Ludmilu Ohromnou. Tato asi šedesátiletá žena na mě působí velice strašidelně. Je to zřejmě tím, že je skoro dvoumetrová, a proto se musí vždy ohnout, když prochází dveřmi, i když je sama o sobě už shrbená. Nic nenapomáhá tomu, že je vyhublá na kost. Svě šedivé vlasy má většinou stažené do drdolu. Dnes měla na sobě béžové sáčko s černou sukní, která jí sahala po kolena a barevně ladící boty. Po příchodu k tabuli se mě zeptala na pár německých slovíček. Naštěstí zazvonilo. Když už jsem odcházela, uslyšela jsem její zavolání: „Václavková, dones žakovskou!“ Neochotně jsem si vzala žakovskou knížku a šla k tabuli. Naštěstí mi dala jedničku a řekla: „Václavková, příště se uč lépe, jinak to bude za dvě.“

Už byla poslední hodina - čeština - s naší paní učitelkou třídní - slečnou Ivetou Pokornou. Ta nám řekla, že kousek od budovy školy je stará knihovna, která zítra zavírá a rozprodává všechny knihy. Taky nám řekla, že by nebylo špatné se tam podívat a třeba si nějakou pěknou knihu i koupit.

Po obědě jsem se vydala do knihovny. Při příchodu do knihovny jsem uviděla nějakou paní - nejspíše knihovnici. Paní vypadala na sedmdesát let. Za chvíli jsem ucítila vůni starých knih a uslyšela hlas knihovnice: „Chtěla bys pomoci s vybráním knihy?“ Zachroptěla jsem: „Ne, ne.... Jenom se porozhlédnu.“

Po půl hodině bezúspěšného hledání jsem našla tu pravou. Úplně v té nejvyšší polici, v nejužší uličce pod vrstvou prachu. Byla to tlustá stará kniha s vybledlou látkovou vazbou, která měla nádherně zbarvené ilustrace. Na nich byl nějaký jiný cizí svět. Tato knížka si mě vyloženě zavolala, jinak bych se nikdy nepodívala tak vysoko. Nevím, jaká tajemná síla mě k ní táhla.

Když jsem přišla ke knihovnici, stála už za pultem. K této knize mi řekla, že ani nevěděla, že ji pořád má a řekla si o sto pět korun. Já jsem u sebe měla bohužel jenom stovku, a proto mě to docela zamrzelo, ale naštěstí mi těch pět korun odpustila. Už v autobuse jsem si začala knihu podrobněji prohlížet a zaujala mě více, než bych čekala.

Po návratu domů jsem pozdravila staršího bratra Jirku, kterému je osmnáct let a studuje nějakou filmovou školu. Rodiče ještě nebyli doma. Než jsem stačila vyjít schody do druhého patra našeho rodinného domku,

zakřičel na mě bratr, že příští týden jsou prázdniny a běžel zpátky do obývacího pokoje. V tu chvíli jsem měla radost, že si můžu v klidu číst a školu nechám na později.

Posadila jsem se na postel a své oříškové vlasy si stáhla do ohonu, aby mi nepadaly do obličeje. Při otevření knihy mě překvapil její pach. Nebyl to pach staré knihy ale vůně něčeho sladkého jako smíchání cukrové vaty, marcipánu a medu. Ihned jsem se začetla. Četla jsem tak dlouho, dokud jsem si nemusela rozsvítit lampu. Z tří set stran jsem přečetla asi jenom sto padesát. Dostala jsem hlad.

Když jsem sešla dolů do kuchyně, uviděla jsem mamku a tatku, pozdravila je a udělala si večeři. Chleba s máslem a nivou - nic velkolepého jsem od večeře mé vlastní výroby ani očekávat nemohla. Osprchovala jsem se a šla si lehnout. Usnout pro mě nebylo moc těžké. Usnula jsem dřív, než jsem zhasla.

Po chvíli mě probudilo ostré světlo, které neustávalo. S nechutí jsem otevřela oči. To světlo vycházelo přímo z mé nové knihy, která ležela na polici hned u mé postele. Pak jsem ucítila ohromnou sílu, která mě jakoby táhla přímo doprostřed knihy. Oči jsem pevně zavřela a pomyslela jsem si: "To je ale divoký sen."

Po probuzení jsem viděla, že se již nenacházím ve svém pokoji. Rychle jsem se rozhlédla po místnosti. Tato místnost byla kulatá. Její stěny byly zažloutlé, podlaha byla dřevěná, ale nebylo to normální dřevo. Nemělo béžovou barvu ale modrou a nevypadalo natřené. Stropu jsem si nevšimla, protože mě zaujal nábytek, který byl pro změnu z červeného dřeva. Byla z něj vyrobena dvoudvéřová skříň, která byla nalevo od postele. Uprostřed místnosti stál kulatý stůl a kolem něj pět židlí, které měly v opěradlech vyřezané kytky, listy a srdíčka. Nad stolem visel lustr, který nebyl osvětlen žárovkami nebo svíčkami, ale květinami, které z něj přímo rostly. Tyto květiny měly zlatou barvu a levitoval kolem nich pyl. Ty květy zářily více, než bych čekala. Když jsem se zvedla z postele a začala si prohlížet místnost, všimla jsem si nádherných řezbiček na skříni. Po příchodu ke stolu jsem na něm uviděla porcelánový talíř a v něm nějakou kaši. Nebyla to ale obyčejná kaše. Vypadala hodně hustá, ale když jsem do ní hrábla lžící, která tam ležela, kaše byla najednou úplně vodnatá. Když jsem zkoumala tu „kaši“, tak mě vyděsil vrzající zvuk otevírajících se dveří, které byly naproti stolu.

Než se dveře otevřely, stihla jsem si je prohlédnout - byly to mohutné dveře z červeného dřeva, které ale nebyly zakončeny normálním obdélníkem jako ty naše, byly zakončeny obloukem. Po otevření dveří se v nich objevil skřítek, který měl blondaté vlasy, tázavý výraz v obličeji a obleček z bavlny a pytloviny. Přes něj koženou vestičku a kožené botky.

Než jsem se stihla vzpamatovat, tak mě pozdravil: „Zdravím, odkud jsi? Co se ti stalo? Ne,ne.....jsem to

ale nezdvořák. Jmenuji se Aáron a ty?" Byla jsem zaskočená a divila se, že mluví stejným jazykem. Pokusila jsem se co nejrychleji odpovědět a přitom nekoktat: „Jmenuji se Eliš, Eliška, Eliška Václavková." Bohužel jsem koktala. „Eliška Václavková. Můžeš mi říkat Elis a jsem z Prahy. Spíš bydlím na okraji Prahy." Uviděla jsem jeho ještě udivenější výraz, který říkal: "To si ze mě děláš snad srandu. Bydlím tu celý život, ale o nějaké Praze jsem neslyšel." Ale namísto toho řekl: „Hmmmm.....našel jsem tě na břehu řeky....asi ses udeřila do hlavy. No.....nevypadáš jako jedna z nás, asi jsi odjinud... Najez se, jídlo máš před sebou.....a povídej mi, odkud jsi".

Zjistila jsem, že Aáron je velice hodný a milý. Posadila jsem se ke stolu a začala jíst a vyprávět mu odkud jsem.

Po jídle mi řekl, že bych se měla obléct také do oblečku z pytloviny a bavlny, abych prý mezi nimi nevypadala tak divně a hned mi jeden takový ochotně nabídl. Trochu jsem to nepochopila, ale vzala jsem si to oblečení a tázavě se na něj podívala. Než jsem stihla naznačit, že se chci převléknout z pyžama do toho oblečku tak trochu v soukromí, pověděl: "Počkám venku."

Když jsem se převlékla, otevřela jsem dveře do neznáma. Ten moment si budu pamatovat do konce života. Ten svět byl více než nádherný. Stromy měly klikaté kmeny barvy buď modré, červené nebo fialové. Koruny stromů byly tyrkysové, zalistněné a byly v nich právě ty květiny, které rostly z lustru. Tráva byla

tyrkysová a rostly v ní nádherné svítící květy. Kdybych je měla popisovat, asi bych dříve zestárla. Více mne zaujala zvířata. Tato zvířata ani nevypadala jako zvířata – byla zajímavě zkombinovaná. Například v korunách stromů sedící ptáci vypadali jako výři, kteří mají černorudé peří a obrovské žluté zářící oči. Jiní ptáci měli tělo páva, ale bez ocasních perutí, místo toho předlouhý ocas celý žluto-zlato-oranžový a ve vzduchu ladný a něžný. Taky jsem viděla malé kolibříky, kteří vypadali docela normálně a poletovali okolo těch zvláštních květů. Jen trochu více zářili. Z těchto vjemů jsem byla více než zaražená a Aáron mne musel okřiknout, abych se vůbec vzpamatovala.

Rychle jsem mu odpověděla. "Jo, jo... Už jdu. Jenom mě zaujala ta zvířata." A to jsi viděla zatím jenom pár ptáků", pronesl s úsměvem na tváři a vzal mě za ruku. Vedl mě písečnou cestičkou dál lesem od domku. Když jsme šli tou cestičkou, tak jsem se ohlédla na domek. Ten domek byl zvenku také zažloutlý. Střecha byla z červeného a modrého dřeva. Kolem něj byla krásná zahrádka, ve které rostlo mnoho nádherných rostlin. A asi i nějaká zelenina. To ale nedokážu posoudit.

Když mě dovedl až na konec lesa, což byla asi půlkilometrová trasa, spatřili jsme čtyři pole, která zrovna orali další skřítci s koňmi. Tyto koně byli o hodně silnější než ti naši. Měli zatočené rohy na hlavě a byli zbarveni domentolova. Aáron mi hned začal představovat jednotlivé skřítky: "Ten tady je Lumin, u toho dalšího pole je Škopka, u třetího Mirsin a u toho vzadu Olizin." Všichni nám pokynuli na pozdrav. Všichni vypadali mile. Měli stejné oblečení jako Aáron, ale na krku měli

přívěsky – buď kovové nebo dřevěné. Zeptala jsem se Aárona, proč takový také nemá. "Protože oni mají ženu a děti." Řekl to s tím stejným úsměvem na tvářích. "A ty s nikým nejsi, že? Pokud ano, tak proč v Tvé chatrči máš pět židlí?" Úsměv se mu hodně rychle změnil ve smutný pohled. "No... Víš... Měl jsem také rodinu, ale zabili ji. No co se dá dělat?" "Ou, promiň." Snažila jsem se mu omluvit za to, že jsem nadhodila takovéto téma.

"To nic. Pro pořádek. Já jsem limputin a nebydlím v chatrči ale v chaloupce. V chatrčích bydlí skřeti." A zase měl ten svůj úsměv. Zeptala jsem se: "A jaký je ve skřetech a limputinech rozdíl?" "Skřeti přece mají špičaté uši a bydlí v chatrčích. Limputinové mají uši pěkně zaoblené jako já a bydlí v pěkných domečcích – chápeš?" "Díky, že jsi mi to vysvětlil. A kam jdeme?" "Jdeme k otci Grumlinovi. Ten už bude vědět, co s tebou. A navíc. Skřeti se dělí na hodné, ty, které když našťveš, tak máš problém a na ty, kteří Tě hned zabijí. Takže od skřetů nemůžeš nikdy nic dobrého čekat."

Ušli jsme asi tak kilometr, když jsme spatřili chalupu otce Grumlina. Pár kroků před ní jsem však zakopla o kámen a upadla na zem. Při tom pádu jsem se poranila. Dost jsem si podřela předloktí. Hodně mi tekla krev. Skučela jsem: "Sakra! Auuu..." Aáron mi rychle pomohl na nohy a zeptal se mě: "Co je to sakra? A jsi v pořádku?" "Sakra je nadávka a ne, hrozně to bolí." Než jsem to dořekla, stáli jsme před dveřmi chalupy a Aáron na ně bušil. Z chalupy se ozval chraplavý hlas, který nás pozval dovnitř.

Aáron otevřel dveře a pozdravil. Rychle mě usadil na

sedačce, která ležela kousek od dveří a zaběhl za regálek ke Grumlinovi. Asi mu tam řekl, co jsem zač a co se mi stalo. O chvíli později ke mně otec Grumlin přišel.

Když přicházel, rychle jsem si ho prohlédla. Byl to limputin vysoký jako Aáron, tedy kolem sto čtyřiceti centimetrů, měl delší šedivé vlasy, chabou bradku, brýle, čisté bavlněné oblečení a kožené boty. Vypadal jako typický kouzelník.

"Neboj se, teď ti tu ruku převážu." "Počkat! A co dezinfekce?" Nemohla jsem uvěřit, že mi chce ruku převázat jen tak a ještě navíc takovým obyčejným kusem hadru. "No, nevím, co je to dezinfikovat, ale tohle je bavlna z bavlníku měsíčního. To je ta nejlepší gáza. Věř mi." Něčemu takovému se mi dvakrát věřit nechtělo, ale už jsem se neměla sílu bránit. Nechala jsem si ruku převázat. "Teď tady počkej, dojdou pro čaj. Ehm... Udělá se Ti po tom lépe", řekl Grumlina pak oba s Aáronem z chalupy odešli. Měla jsem konečně chvíli čas a tak jsem se rozhlédla po místnosti.

Byla také kruhová, alespoň si to myslím, protože regály ji tvarovaly do čtverce. Za regály byly nějaké zástěny, které mi neumožňovaly vidět dál. Na regálech ležely různé lahvičky s tekutinami rozličných barev. Také tam visely zajímavé rostliny a květiny. Když jsem se pozorněji zadívala na podlahu, nebyla červená ani modrá, ale černá. Zástěny za regály byly zašedlé. Jediným osvětlením byly také květiny, ale ne ty hodně zářící jako u Aárona, i když jinak vypadaly úplně stejně.

"Jsme tady. Jak jsi na tom?" ozval se Aáronův hlas. "Jo... Ujde to. Ale ta ruka mě hodně bolí." Všimla jsem si, jak se Aáron zašklebil, ale hned se zase usmál a zašmátral v kapse. "Tohle ti pomůže od bolesti." A podal mi kamínek na šňůrce. "Vážně toto? U nás se taky prodávají takové kamínky, ale nikdy nepomáhají." "Ale tenhle je jiný" a ukázal mi ten kámen. Kamínek nebyl moc veliký. Když jsem si ho vzala do rukou, tak začal měnit barvu. Zčervenal. "Ou! To je zajímavé. Jak to, že mění barvu?" "Vrátíš mi ho?" zeptal se Aáron. Překvapilo mě to, ale kamínek jsem mu zase podala zpátky. Jakmile si ho položil na dlaň, zežloutl. S otevřenou pusou jsem zírala. Aáron mi řekl: "Mění barvu podle tvé nálady." Ted' si vypij ten čaj a kamínek si uvaž okolo krku. Jakmile jsem dopila čaj, zavřely se mi oči.

Když jsem je znovu otevřela, bylo už ráno a já ležela ve své posteli. Celý ten krásný svět byl pryč. Sáhla jsem si na krk a tam jsem nahmatala ten červený kamínek. Polekala jsem se a sáhla si hned na svou zraněnou ruku. Tu jsem měla stále ovinutou bavlnou z bavlníku měsíčního. Rychle jsem si tu gázu stáhla. Pod ní zůstal jen malinký šrám. Místo svého pyžama jsem měla oblečen ten Aáronův oděv.

Převlékla jsem se a spěchala za maminkou do kuchyně, když vtom mi oči zabloudily na podlahu, kde ležela má kniha. Asi jsem s ní usnula a pak mi upadla. Opatrně jsem ji zvedla. Vtom jsem si všimla malé černobílé ilustrace. Na ní byl Aáron, otec Grumlin a dívka, co vypadala jako já.

Kdybych se nezranila a nedostala ten kamínek a gázu, asi bych si myslela, že se mi vše jen zdálo. Ale takhle jsem si byla více než jistá, že se tady děje něco zvláštního. Něco zvláštně kouzelného. Něco tajuplného. Něco trochu nahánějícího strach. Něco, co mě nutilo na minulou noc neustále myslet. Večer jsem se nemohla dočkat postele a knihy. Přečetla jsem dalších asi padesát stran. Doufala jsem, že se zase probudím v Aáronově pokoji.

Jen co jsem usnula, budil mne Aáronův hlas: "Honem, vstávej. Rychle se pojd' na něco podívat. " Uvědomila jsem si, že jsem se probudila na sedačce u otce Grumlina. Když jsme s Aáronem vyšli před chatku, spatřila jsem právě vylíhnuté mládě Grifina – bytost spojenou lvím tělem, ptačí hlavou a křídly. Bylo to přenádherné. V té chvíli se okolím rozléhl zvuk nějaké trubky a před Grumlinovou chaloupku přiklusal na šedostříbrném okřídleném koni další limputin. "Je libo malou projížďku?" řekl směrem ke mně. Podívala jsem se na Aárona a ten jen s úsměvem přikývl.

Vyšplhala jsem se do sedla a už jsme uháněli lesem. Náhle se kůň vznesl a celou tu čarokrásnou nádheru jsem si prohlížela ještě z výšky. Když jsme se pak vrátili, byl už večer a Aáron mrzutě přešlapoval před Grumlinovým domkem. Omluvila jsem se mu, že na mne musel tak dlouho čekat. On se nakonec pousmál, pokynul ke mně a vydali jsme se po světélkujících oblázcích někam do nitra lesa.

Po čase se před námi rozlilo žlutozlaté světlo. Následovali jsme ho a došli na palouček. Na zemi byly obláčky růžovo zlatého mechu a vše vonělo zase tou cukrovou vatou. Kolem nás se vznášely růžové obláčky a Aáron se na jeden z nich posadil. Řekl mi, že si mám taky nějaký vybrat. Uvelebila jsem se tedy na jednom, nohy mne už dost bolely a za chvíli jsem usnula.

Vzbudila jsem se zase ve své posteli a v dlani jsem svírala kousek toho růžového voňavého obláčku. Nedalo mi to a ochutnala jsem ho. Byla to opravdová cukrová vata. "Eliško, pospěš si!" volala na mne maminka. "Pojedeme spolu k babičce. Vlakem." "Hurá!" křikla jsem. Babičku mám moc ráda a projížďku vlakem – tu miluji. Nasnídala jsem se a oblékla si své oblíbené puntíkové šaty. Vyčesala jsem si vysoký culík a vydaly jsme se na cestu k vlaku.

Na nádraží vždycky předstírám, že už jsem opravdu dospělá. Sama jsem si u okénka koupila jízdenku a došla až na nástupiště. Maminka šla kus za mnou. Pak jsem nastoupila do vlaku. Maminka přišla až chvíli za mnou, zastavila se u mého kupé a zeptala se: "Dobrý den, slečno. Máte tedy volno?" Usmála jsem se

a odpověděla jsem jí: "Pro vás vždycky, madam." Pak jsme si celou cestu povídaly, hrály slovní fotbal, koukaly se z okna a samozřejmě jsem si četla tu svou knihu. Pak jsem povídala mamince, že musím na toaletu.

Cestou zpátky jsem ale minula naše kupé a tak jsem celý vagon procházela znovu. Vtom se na chodbě objevila maminka a povídala: "Kde jsi, Eli. Už musíme vystupovat!" Vzala mne za ruku a rychle jsme vystoupily. Bylo to tak tak. Vlak se hned rozjel.

Maminka stála na nástupišti proti mně. Na rameni měla svou kabelku, v ruce můj batůžek a.... Hrůzou jsem na chvíli oněměla. Pak jsem ze sebe vykoktala: "Mami, kde je moje knížka?" Maminka na mě zírala a pak se chytila za hlavu: "Ve vlaku!" Rozplakala jsem se. Celou cestu k babičce jsem byla smutná.

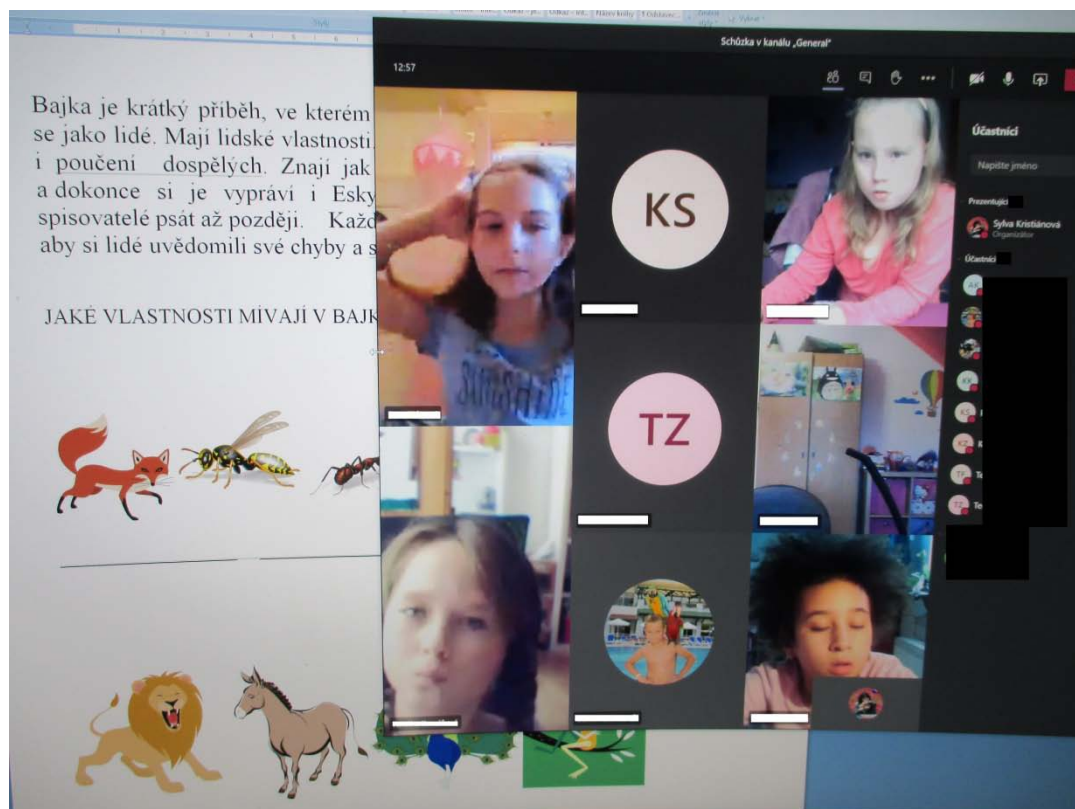
Co si teď počnu. Jak se teď podívám za Aáronem? Do svého překrásného světa? Jak svou knihu dostanu zase nazpátek?

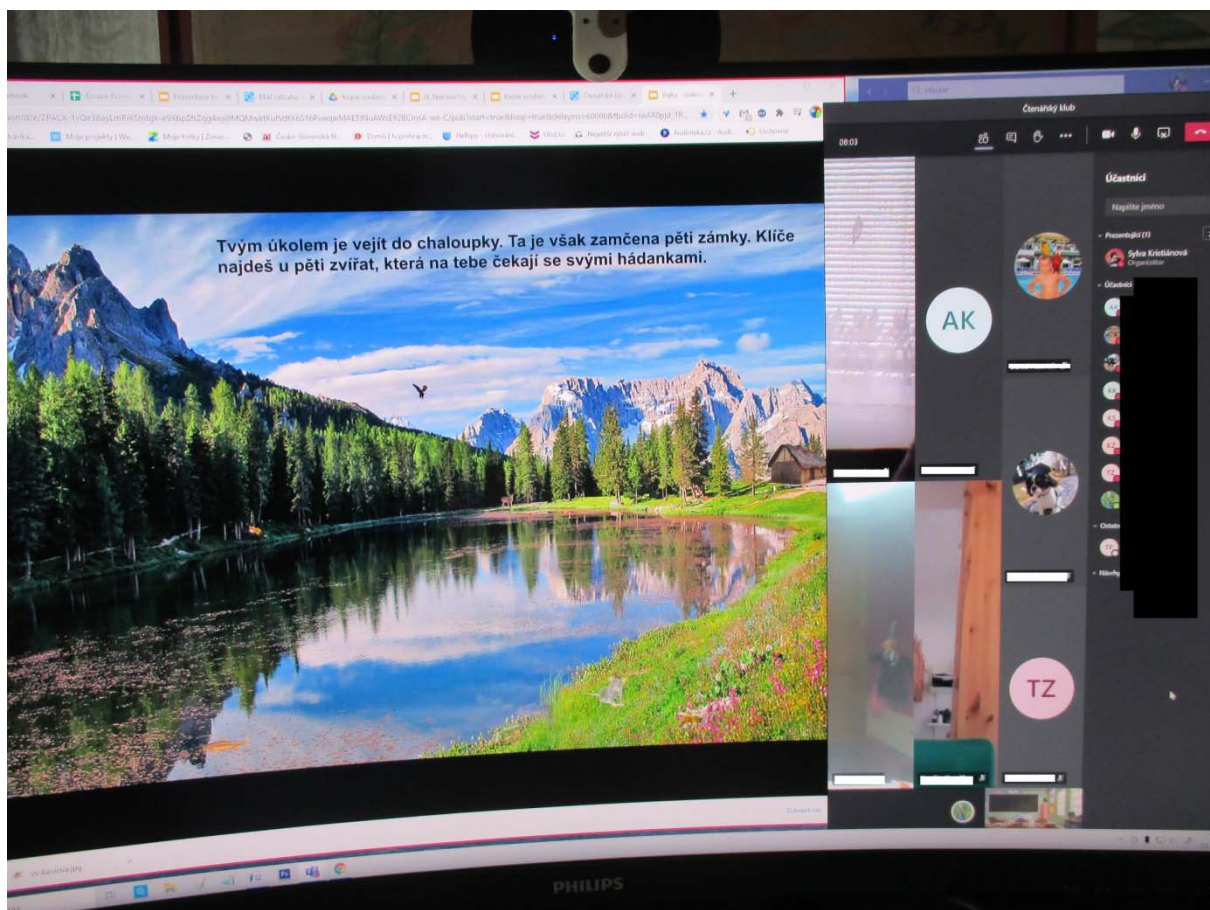
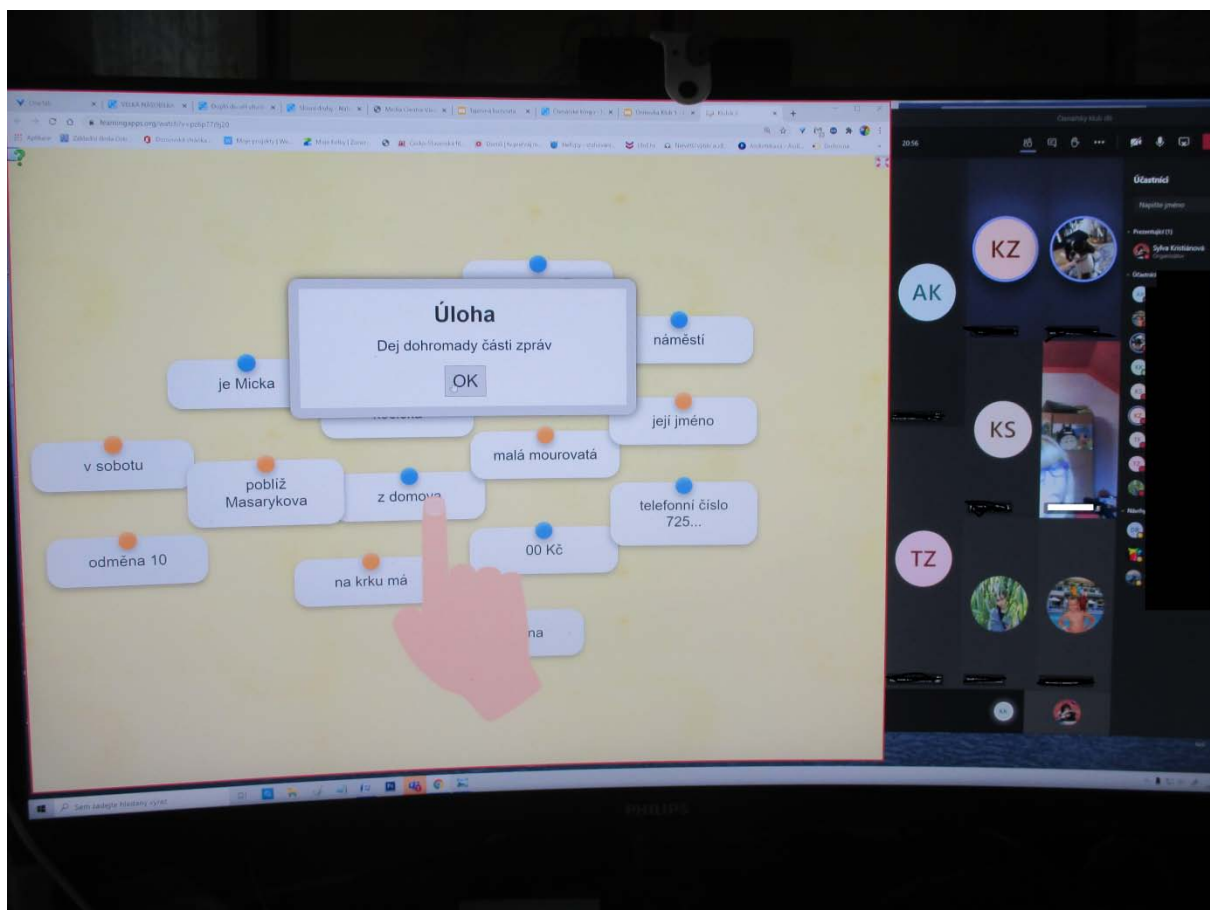

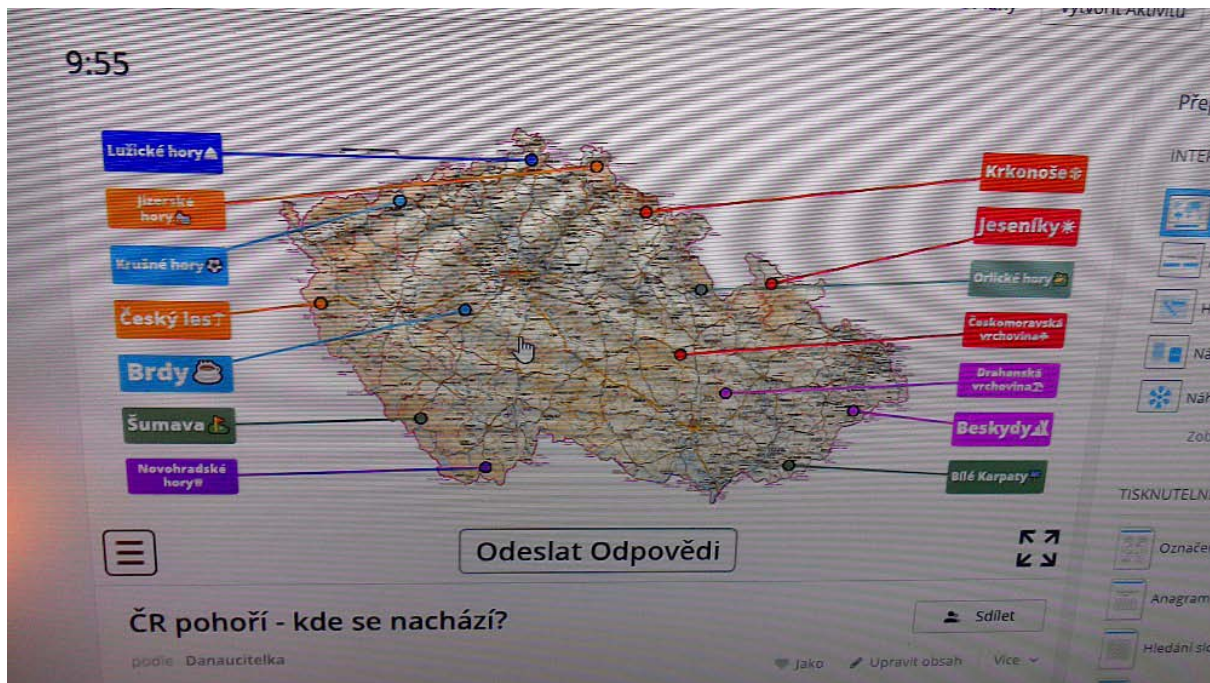
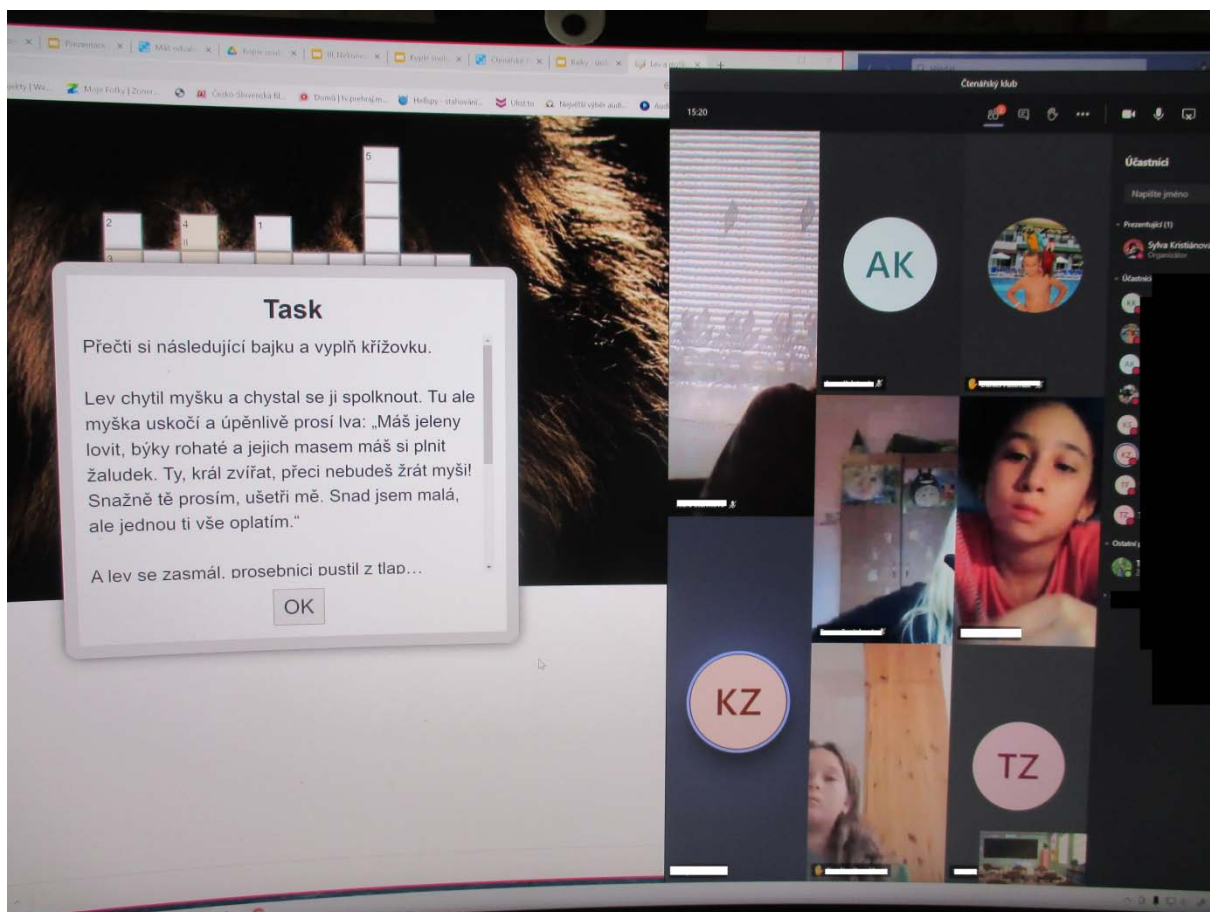
OSNOVA:

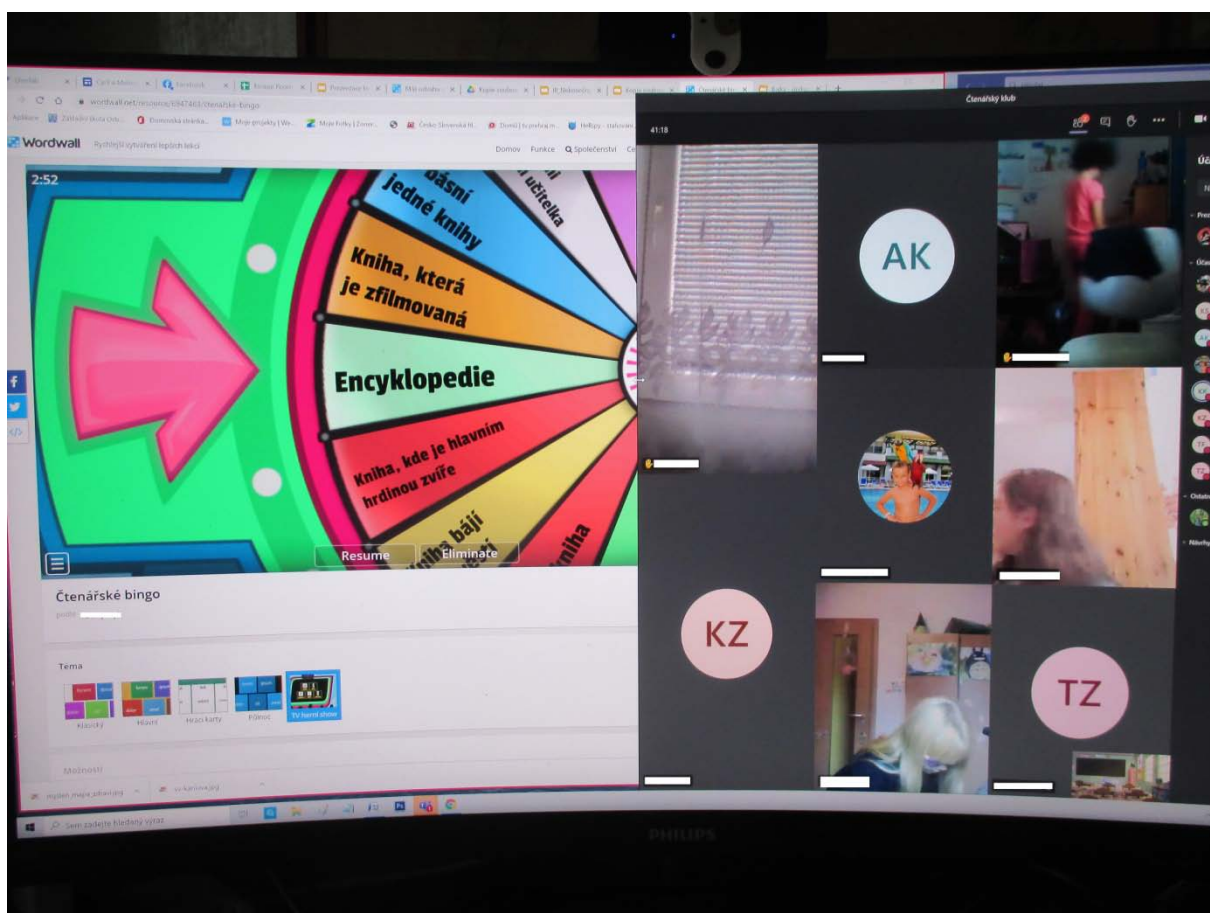
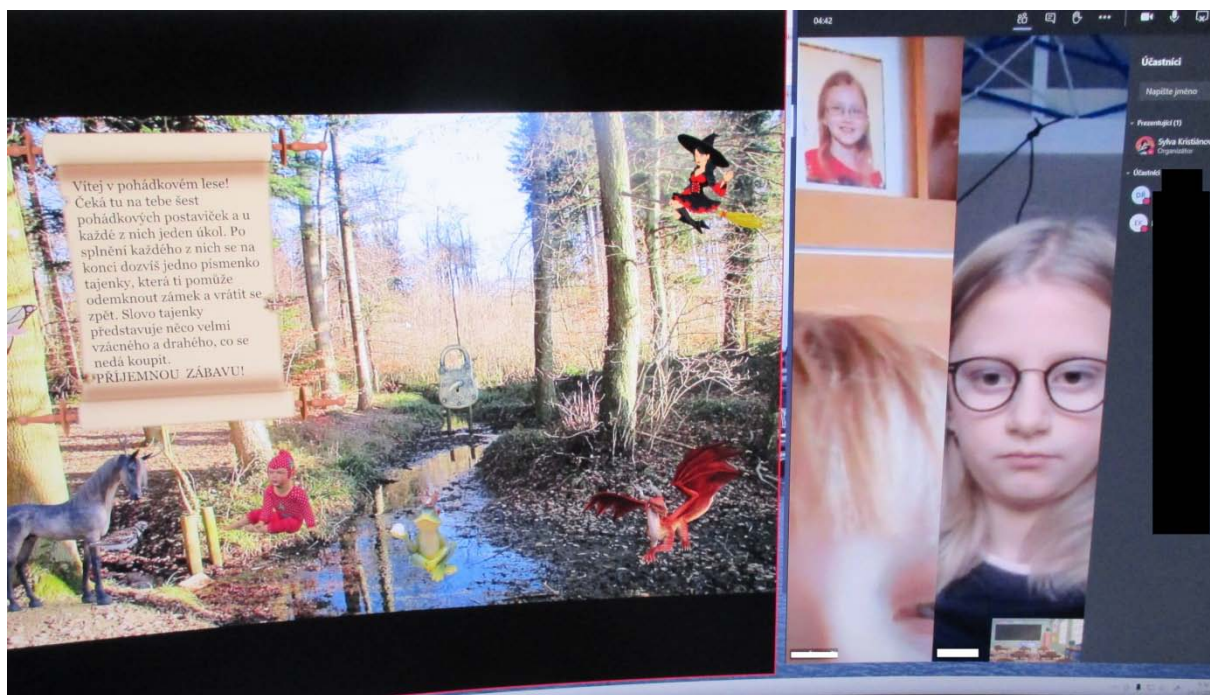
1. Úvod: Seznámení s hlavní postavou v hodině němčiny
2. Stať a: Hodina češtiny
 - b: Knihovna
 - c: Koupení knihy
 - č: Návrat domů
 - d: Sto padesát stran
 - d': Večeře
 - e: Přechod do jiného světa
 - f: Neznámý domeček
 - g: Otevírající se dveře
 - h: Seznámení s Aáronem
 - ch: Převlečení
 - i: Dveře do neznámého světa
 - j: Divotvorné ptactvo
 - k: Cesta lesem ke Grumlinovi
 - l: Skřet vs limputin
 - m: Úraz před Grumlinovou chaloupkou
 - n: Seznámení s Grumlinem
 - ň: Ošetření zranění
 - o: Grumlinův dům
 - p: Čarovný kamíne
 - q: Ráno doma
 - r: Nové zjištění
 - ř: Kouzelná kniha
 - s: Všední den
 - š: Ráno s Grifinem
 - t: Projížďka na koni
 - ť: Růžovozlatý palouček
 - u: Probuzení doma
 - v: Cesta na nádraží
 - w: Ve vlaku
 - x: Ztráta knihy
3. Závěr: Spousta otázek

Technika nás baví ve všech předmětech, řešíme únikovky, pracujeme s textem, bádáme, vyhledáváme,...

Wall Tvořte své lekce lépe a rychleji Domů Funkce Komunita Cenové Plány Vytvořit Akt

Moje odpovědi ✓ 10

Spojky ✓	Spojují slova nebo věty.	Příslovce ✓	Odpovídáme jimi na otázky KDE? KAM? KDY? JAK?
Částice ✓	Uvozují věty.	Zájmena ✓	Zastupují názvy osob, zvířat a věcí nebo na ně ukazují.
Číslovky ✓	Vyjadřují počet, pořadí nebo násobek.	Číslovce ✓	Vyjadřují zvuky, hlasy, pohyby.
Slovesa ✓	Ríkají, co osoby, zvířata a věci dělají nebo co se s nimi děje.	Podstatné jméno ✓	Názvy osob, zvířat, věcí, vlastností a dějů.
Předložky ✓	Leží obvykle před pod. jmény, příd. jmény a zájmeny.	Přídavné jméno ✓	Označují vlastnosti pod. jmen. Ptáme se na ně JAKY? KTERY? ČÍ?

Správné Odpovědi Zpět Sdílet

Slovní druhy

RASTISLAV

Orientoval se na mocnou Byzantskou říši, hledal v ní protiváhu vůči francké, proto poslal poselství do Byzantské říše císaři **Michalovi III.**, který poslal bratry Konstantina a **Metoděje** ze Soluně. Ti ovládali slovanský jazyk, na Moravě zavedli slovanskou bohoslužbu a překládali liturgické texty do nově vytvořeného jazyka – **staroslověnštiny**, pro niž sestavil Konstantin zvláštní písmo – **hláholici** (z malé řecké abecedy). Východofrancká říše se snažila ztrestat Rastislavovu politiku vojenskými taženími a placením tributu.

SVATOPLUK

mocný vládce, posunul hranice Velké Moravy, sídlem se stal Velehrad

Podle pověsti měl 3 syny - vyprávění o třech **prutech**, které nelze zlomit, pokud drží pohromadě.

MOJMÍR II.

Od počátku vlády čelil nesnázím, Čechy se vymanily z velkomoravského područí. Největší nebezpečí představovali kočovní **Maďaři**, kteří pronikali do střední Evropy od poloviny 9. století, r. 906 (907) vyvrátili Velkou Moravu - po rozpadu se posunulo hospodářské, politické a kulturní centrum na západ, tj. do Čech.

3) VELKÁ MORAVA

Po rozpadu Sámovy říše se území rozdělilo na jednotlivé kmény, v jejichž čele stála **knížata**. Název Velká Morava pochází z byzantského dějepisce, kde „velká“ znamená vzdálená. Velkomoravané platili Francké říši **tributy** = poplatky, aby na ně neútočili (poplatky za mír).

Dějinné počátky Moravy jsou spojeny s knížetem Mojmírem I, což byl zakladatel moravského vládnoucího rodu Mojmírovců.

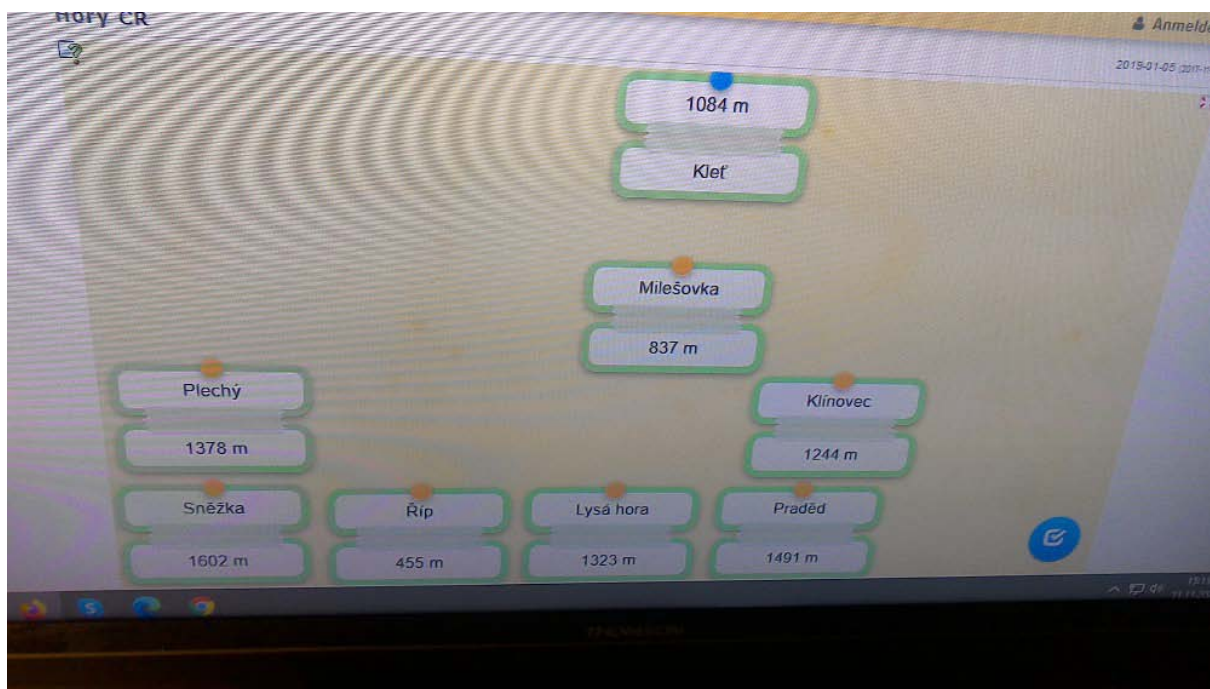
MOJMÍROVCI

MOJMÍR I.

- první velkomoravský kníže
mocenské jádro Mojmírova státu leželo v jihomoravských úvalech
připojil ke své říši Nitransko, odkud vypudil knížete Přibinu

RASTISLAV

Orientoval se na mocnou Byzantskou říši, hledal v ní protiváhu vůči francké, proto poslal poselství do Byzantské říše císaři **Michalovi III.**, který poslal bratry Konstantina a **Metoděje** ze Soluně. Ti ovládali slovanský jazyk, na Moravě zavedli slovanskou bohoslužbu a překládali liturgické texty do nově

...a jistě budeme takto pokračovat i do budoucna
😊

Deník Flei Falcon

7. B

Anna Kuklová

Nela Suchánková

Ahoj, já jsem Fleia Falcon a toto je můj deník. Než začnu vyprávět, musím vám říct vše od začátku. Žiji na planetě 33, v Galaxii 50. Na planetě je jediné město, Alax. V něm žijí jen elfové. Alax je velmi zajímavé město, protože všichni elfové mají zelené oči, až na jednu dívku. Mě. Já jediná jsem se narodila s modrýma očima. Nikdo neví proč.

Bydlím s matkou a otcem. Mám blond vlasy, které nosím sepnuté do dvou pletených copů. Copy mám sepnuté zelenými gumičkami. Můj obličej zdobí azurové oči, malý nos, rty růžové jako růže (tak to vždy říká maminka) a velké elfí uši. Měřím 165 cm a vážím 50,5 kg. Vždy nosím rolákové šaty s dlouhým rukávem. Na šatech mám šedo-modrý svetr. Místo legínů nosím tělové silonky a místo střevíců (ty u nás nosí každá druhá), já nosím fanboty- které jsem vymyslela i vyrobila.

Za týden mi bude 12 let. Čeká mě velká zkouška. Musím jít za hradby a najít si vlastního draka. Vlastně to každý, komu je 12 let. Dále, každý kdo obývá město, musí nosit šedé oblečení a dodržovat přísná pravidla. Celé město ovládá Senát. Náš rok má 300 dní. Každý měsíc má 100 dní, měsíce jsou: Xios, Qatira a Luna.

Takže zpátky k vyprávění. Dnes je 13. Luny. Je den zkoušky. Musela jsem vstávat brzy. Oblékla jsem se a šla dolů. Když jsem přišla do kuchyně (nedivte se, nejsme divoši), čekali tam soudci zkoušky: „Dobrý den, slečno Falcon, doufáme, že už jste připravená.“ Chtěla jsem říct NE, ale to už mě tahali z domu. Před Velkou bránou mi řekli všechno možné a pak... mě normálně vyhodili za bránu (co si o sobě myslí?!). Tak a bylo to. Nevím, proč jsem to udělala, ale začala jsem ječet na celé kolo. Vím jedno, byla to chyba. Všude kolem mě se začali objevovat divocí draci. Měla jsem v hlavě jediné, utíkat. Běžela jsem asi deset minut a zastavila jsem se až u řeky. Sešla jsem ke břehu opláchnout se. Trochu jsem se dotkla

vody, něco mě chytlo: „Ááá, aťsico jsi, pust' mě!” Nakonec jsem zjistila že je to jen chaluha. Opláchla jsem se a šla dál. K jezeru Baula jsem došla večer. Byla jsem tak unavená, že jsem hned na pláži usnula.

Vzbudila mě vůně ohně: „Co se to děje?” Chtěla jsem si protřít oči. Pak mi došlo, že mám svázané ruce. „Dobré ráno,” řekl nějaký mužský hlas. Otevřela jsem oči, abych si ho prohlédla. Byl malý a trochu tlustší. Jak jsem viděla, tak mi to došlo. Je to skřet! „Už jsi vzhůru, skvělé. Takže můžeme vyrazit,” řekl skřet. „Co prosím, asi jsem vám nerozuměla?” On ale odešel a ignoroval mě (jaká neslušnost).

Seděla jsem a všimla si, že vedle mě sedí malé mládě draka. Jen jsem nevěděla, co je to za druh. Byl malý, dlouhý asi 1 metr. Měl stříbrné malé růžky, chlupaté uši a velké šedé oči. Vypadal jako by tu byl hodně dlouho. Jeho barva šupin byla hlavně šedá, šedo-modrá a konce křídel měl zlaté. Což mi přišlo divné. Jak jsem se mu podívala do očí, změnily se šedých na azurově modré jako mám já. „Tebe také drží? Aspoň, že jsme spolu.” Dráček se ke mně přitiskl: „Budu ti říkat Azurit.” On kývl, jako by mi rozuměl. To už se vrátil skřet: „Tak, vše je připravené, nastupovat!”

Cesta byla nerovná, takže i dost bolestná. Chudák Azurit padal z jedné strany na druhou. „Kam nás to vezete?” „Vezu vás do Mračných hor.” Odpověděl, ale mně to nestačilo. „Proč? Co jsem provedla já a co on?” Neodpovídal. Po nějaké době se rozmluvil: „To je dlouhý příběh. Začíná jeho a tvým rodem.” Když chtěl vyprávět dál náhle se splášili koně. Musel zastavit a podívat se, co se děje.

Jak odešel, vyběhl z křoví nějaký kluk: „Rychle pojd', než si ten skřet všimne, že jsem tady,” řekl tiše. „Cože?” ale to už mi rozvazoval pouta. Rychle jsem rozvázala Azurita. Chtěli jsme v tichosti odejít. Bohužel jsme měli smůlu. Skřet se totiž zrovna vracel od koní a viděl nás: „Co jsi zač, kluku? Ty, slečinko, se hned vrať zpátky i s tím drakem!” Rozběhl se za námi. Myslela jsem si, že nás chytne. Ten kluk však zavolal: „Xyllo!” V tu ránu se nad námi objevila obrovská dračice. Chytla nás do drápů a odletěla. To vážně nechcete zažít. Letěli jsme naštěstí asi minutu. Přistáli jsme na nějaké louce. „Teď bych se ráda zeptala, kdo jsi?” „Jmenuji se Lenssy Forest a tohle je Xylla,” ukázal na bílo-fialovou dračici. „Já jsem Fleia

Falcon a toto je Azurit. Oba ti děkujeme, ale už musíme jít.” Už jsem skoro vyrazila, když mě chytil za zápěstí: „Já tě znám, jsi ta holka s modrýma očima, že? Já s tebou chodím do školy, jestli sis nevšimla.” Mně až teď došlo, že ho znám. „Taky dělám zkoušku, takže můžeme jít spolu,” navrhl. „Dobře.” A tak jsme šli.

Když jsme přišli k bráně, Lenssy se otočil: „Ještě než půjdeme, musím ti něco ukázat.” Já jsem se na něho podívala s výrazem, že už bych chtěla jít. Chvilku jsem váhala: „Dobře, jen mi to ukážeš a půjdeme.” „Jo, neboj se,” odpověděl Lenssy. Vzala jsem Azurita a šla za ním. Šli jsme asi půl hodiny. Po chvilce jsem se zeptala: „Říkal jsi, že mi to ukážeš, zatím tady nic nevidím.” Než jsem to dořekla, Lenssy vešel do divného tunelu. Vypadal jako kanalizace, byl to ale podzemní tunel. „Tak pojď.” zavolal na mě. „Vážně?” zašklebila jsem se na něj. Po chvilce jsem zavolala: „Čekej, vždyť už jdu.” Lenssy se pousmál: „Xyllo,

zůstaň tady, do tunelu se nevězeš.” Radši jsem Azurita nechala s Xyllou. Jak jsme šli strašidelným tunelem, Lenssy začal něco vyprávět: „Když jsem hledal svého draka, tak jsem narazil na skřetí vesnici. Začali mě honit. Běžel jsem a propadl se do tohoto tunelu.” Já ho ignorovala. Na vše jsem odpovídala aha, super, jo a opravdu. Došli jsme na konec tunelu a objevili se vodopády. Za nimi bylo plno různých draků. Otočila

jsem se na Lenssyho. „Ale, ale, ale jakto!” Lenssy se pousmál. Než stačil odpovědět, otočila jsem se: „Půjdu to radši někomu říct.” „Ne, mohli by je znovu pochytat.” To už jsem šla tunelem zpátky. Celkem mě štválo, že jsi jdete hledat draka a zabaví vám telefon. Najednou do mě narazil Lenssy. „Hej, co děláš!” okřikla jsem ho. „Promiň. Neříkej to nikomu, prosím.” „Dobře, ale proč je tady ten tunel?” zeptala jsem se vystrašeně. „Já vlastně ani nevím. Možná je tady někdo schoval.”

Jak jsme byli skoro u brány slíbili jsme si s Lenssym, že nikomu o tom tunelu neřekneme. No a pak jsme šli každý vlastní cestou (jinak řečeno jsme šli domů). Bylo už celkem pozdě. Doma byli všichni rádi, když jsem přišla domů. Trochu se divili co je to za draka. Já se ale otočila a šla jsem do svého pokoje. Pořád jsem přemýšlela nad tím, co řekl ten skřet a to co jsme viděli. Jak to, že jsou tam ti draci a kdo je schoval? A proč nás chtěl skřet odvést do Mračných hor....

Pomoc nalezencům v kruté letošní zimě

Ptáci:

Ptáci jsou krásná, rychlá stvoření. Někteří odlétají do teplých krajin, jiní zůstávají v naší zemi v průběhu zimy. Ale někteří zabloudí ve sněhu a neví co dál, mají hlad a žízeň. Proto jsou zde nějaké tipy na to, jak pomoci ptákům v zimě, aby přežili.

1, Určitě najdete doma či v obchodě slunečnicová semena. Můžete se o ně podělit s naším ptactvem! Stačí, když našim ptákům nasypete do malé budky či keramické staré misky pár těchto chutných semen. Určitě jim uděláte radost!

2, Pokud máte dobré srdce, určitě stačí, abyste si našli starou keramickou misku, a nalili do ní vodu. Nemusíte úplně čistou vodu. Můžete počkat, až naprší-ptákům to nijak nevadí 😊

3, TIP NA ZÁCHRANU NAŠEHO PTACTVA

Ať už kdekoliv uvidíte ptáčka, jak sedí ve sněhu, neberte to na lehkou váhu, prosím. Můžete ho zachránit. Vezměte si staré rukavice z garáže či zahradního domku. Opatrně ptáčka ze sněhu vezměte, prosím ne za hlavičku. Postačí, když ho vezmete cca za střed jeho tělíčka. Potom už ho položte někam na beton či na terasu. Nebo ho můžete dát někam, kde je hlína a ne sníh.

POZOR!!!
ZMĚNA TERMÍNU!!!

Materiál (prosím s uvedením jména a třídy dárce) možno
nechat před výukou na vrátnici školy
v termínu

1. 12. až 18. 12. 2020

vždy před výukou od **7.40 do 8.00 hod.**

Následně vše převezme p. uč. Mgr. Sylva Kristiánová v přízemí, třída IV. D, na ul. 30. dubna 20.

Veškerá materiální pomoc bude směřovaná spolku **Šance pro jejich život z. s.**,
který působí v Moravskoslezském kraji.

Více zde: <https://www.facebook.com/SanceProJeichZivot/>

(Číslo transparentního účtu je 2501002193/2010)

Děkujeme :)

UČÍME SE HRANÍM

Nový školní rok nám zase trochu zkomplikoval COVID-19. Výuka se ale pomalu dostává do normálu, už se opět setkáváte se svými kamarády a spolužáky, tak si dnes ukážeme několik her, které si můžete společně zahrát. Budou to hry, u kterých si nejen zaběháte, ale zároveň se budete i procvičovat věci, o kterých jste slyšeli ve vyuče, nebo i doma.

Dnes si budete povídat o světových stranách a o molekulách. Poslední hra už bude takovou malou připomínkou blížících se Vánoc.

■ TOČÍME SE VŠEMI SMĚRY

Když sedíte dopoledne v lavicích, a ještě v rouškách, potřebujete se alespoň trochu protáhnout a proběhnout. Do tělocviku ještě nemůžete, tak si zkuste s paní učitelkou nebo panem učitelem zahrát tuto jednoduchou hru, kde si zároveň procvičíte i světové strany. Nepotřebujete k tomu žádné pomůcky a můžete hrát kdekoli a kdykoli.

Postavte se tak, abyste měli kolem sebe dostatek místa – nejlépe na rozpažení ručiček.

Nejdřív vám paní učitelka nebo pan učitel, ukáží, kde je SEVER, JIH, VÝCHOD a ZÁPAD. Potom se postavte všichni jedním směrem – zvolíte si třeba SEVER.

Následně vám paní učitelka nebo pan učitel, budou dávat pokyny:

- otočte se na jih,
- otočte se na východ,
- otočte se na západ,
- otočte se zase na sever,
- otočte se napravo,
- otočte se nalevo,
- otočte se o 360°),
- je bezvětrí, tak se nehýbejte.

nebo pan učitel slovy „Molekuly kmitají..“. Toto je signál pro vás, abyste se začali libovolně pohybovat po místnosti. V libovolných intervalech vám paní učitelka nebo pan učitel budou dávat různé pokyny o spojování do nejrůznějších skupin:

- do skupinek se spojí holky
- do skupinek se spojí kluci
- do skupinek se spojí holky v červeném (modrém, bílém, atd.) oblečení
- do skupinek se spojí kluci v červeném (modrém, bílém, atd.) oblečení

Když uslyšíte kterýkoliv z těchto pokynů, musíte se daným směrem otočit. Pokud se spletete, nebo se moc dlouho rozmýšlíte, vypadáváte ze hry.

■ MOLEKULY

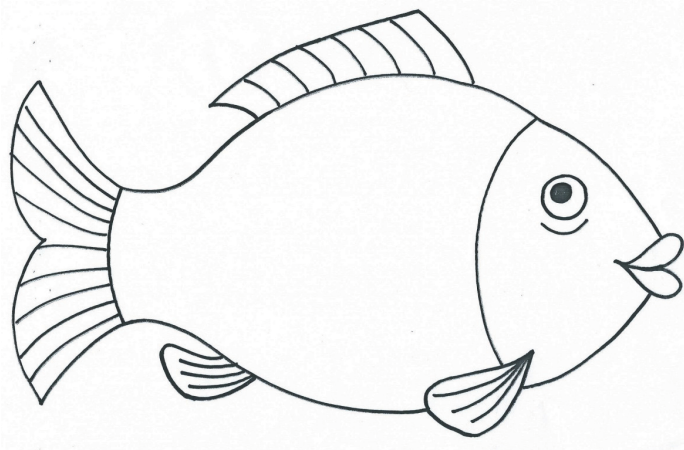
Další hra vás zase rozpohybuje a můžete ji hrát v podstatě kdekoli. Hru si můžete zahrát s paní učitelkou nebo panem učitelem.

Rozestavte se libovolně po celé místnosti. Hru zahájí paní učitelka

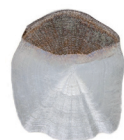
Paní učitelka nebo pan učitel řekne zadání, dá vám nějaký čas na provedení, a když řeknou STOP, musíte se všichni zastavit. Kdo z vás se nestihne zapojit do požadované skupinky, vypadává ze hry.

■ KAPŘÍ ŠUPINKY

Dnešní poslední hra nás už pomalinku přiblíží k Vánocům, na které se určitě všichni moc těšíte. Jedním ze symbolů českých Vánoc je kapr. Jak všichni víte, kapr má šupinky. Pro tuto hru budete potřebovat pár věcíček, které si můžete připravit dopředu.

Tohoto kapříka si můžete pro hru vytisknout.

Takto vypadá kapří šupinka, kterou budete svého kapříka pokrývat.

Na velký papír si namalujte kapra – nebo si můžete vytisknout obrázek kapra, který je na konci článku. Každý z vás musí mít svůj obrázek. Potřebovat budete dále velkou hromadu šupinek, které si vystříháte ze zeleného, žlutého a červeného papíru. S tím vám určitě pomůže paní učitelka nebo pan učitel. Poslední věc, kterou budete potřebovat, je lepidlo na papír.

Když budete mít vše připraveno, paní učitelka nebo pan učitel ukryjí všechny šupinky v místnosti. Potom je hra odstartována a vaším úkolem je co nejrychleji najít šupinky a lepit je na svého kapra. Paní

učitelka nebo pan učitel vám na to dají určitý čas. Až tento čas vyprší, porovnáte si své kapříky. Komu se podařilo nejvíce ošupinkovat kapra, vyhrává a stává se Vánočním kapříkem.

Hru si můžete ještě zpestřit, když si pro jednotlivé barvy šupinek určíte pevnou hodnotu:

- zelená šupinka - 1 bod
- žlutá šupinka - 2 body
- červená šupinka - 3 body

Hru hrajete úplně stejně, rozdíl je až v hodnocení. Nestačí jen počet šupinek na vašich kapřících, ale rozhoduje i hodnota barviček, které

jste na kapříka nalepili. Kdo má v šupinkách největší hodnotu vyhrává, a stává se Vánočním kapříkem.

Milí kamarádi, snad se vám dnešní hry budou líbit, a užijete si s nimi prima zábavu. Kapříka si určitě můžete zahrát i doma, se sourozenci, rodiči, prarodiči a dalšími příbuznými.

Věším, že si ještě užijete se

svými spolužáky, potom už budou Vánoce.

Šárka Janků, listopad 2020

Velice děkujeme za příspěvky do školního časopisu.

Úvodník:

Mgr. Vladimír Matuš (ředitel školy)

Zpracování aktuálních informací, grafická úprava, korekce, příspěvky žáků 1. stupně:

Mgr. Sylva Kristiánová (sylva.kristianova@zs-mat5.cz)

Další příspěvky žáků 1. stupně:

Mgr. Hana Bartová

Mgr. Markéta Havlová

Mgr. Libora Kalvarová

Mgr. Olga Maturová

Příspěvky žáků 2. stupně:

Mgr. Jana Černá

Mgr. Věra Dvořáková

Mgr. Michaela Kalvodová

Mgr. Lucie Krčková

zdroj free ilustrací, obrázků:

<http://cz.123rf.com/>

<https://pixabay.com>

<http://www.publicdomainpictures.net/>

<https://freephotos.cc/>

<https://picjumbo.com/>

vektorové omalovánky - zdroj free:

<http://cz.123rf.com/>

Děkuji vám za spolupráci při tvorbě Matičáku, bez vás by ta čísla nebyla tím, čím v roce 2020 byla. Těším se na další spolupráci, až to spolu zase "roztočíme" :) A už teď si můžete do kalendáře zapsat termíny uzávěrek dalších čísel Matičáku pro rok 2021 :)

Tak tedy:

5. 2. 2021;

9. 4. 2021;

4. 6. 2021.

